

МЪЖЪТ ОТ БРИГАДА СЕДЕМ

LASSITER

рестърн от Джек Слейд

КЪРВАВА ПЛЯЧКА

ДЖЕК СЛЕЙД КЪРВАВА ПЛЯЧКА

Превод: Веселин Шопов

chitanka.info

1.

Играта бе продължила цяла нощ. Ласитър отначало печелеше, но после изгуби всичките си пари. За да плати сметката си, бе дал на келнера малко кюлче злато и сега чакаше да го разменят срещу банкноти.

Навън се развиделяваше.

Всички посетители бяха напуснали заведението. Той бе останал последен. В залата беше само прислугата, която разчистваше масите. От другата страна на касата плащаха на момичетата, които чакаха една след друга реда си. Кръчмата минаваше за луксозна, момичетата — също, и цените отговаряха на нивото им.

Момичетата си шушукаха и крадешком поглеждаха към снажния чужденец, който бе изгубил всичко в играта и бе платил с кюлче злато. Новината се беше разнесла веднага.

В пъстрата група една висока блондинка бе привлякла вниманието му. Имаше невероятно дълги крака, а там, където се полагаше, природата очевидно не бе пестила килограмите. Харесваше му, но не бе му обърнала и капка внимание през цялата нощ.

Момичето преброи още веднъж банкнотите, които получи от касиера. Унесена в мислите си, тя мина покрай него.

— Добър ли е днешният приход? — каза Ласитър и се усмихна.

Тя спря и го изгледа въпросително, като че ли не беше разбрала въпроса.

— О, това ли? — отвърна тя след миг, също се усмихна и затвори чантичката си. — Тук всичко е в определени граници.

Ласитър бе останал с друго впечатление, но го запази само за себе си.

Келнерът се приближи дискретно откъм дъното на залата и наброи на Ласитър над четиристотин долара ресто. Ласитър се извини за създадените неприятности и му даде солиден бакшиш. Мъжът се поклони и благодари:

— Няма защо, сър! Благодаря ви много.

Ласитър прибра парите в джоба си. Тогава я видя отново — блондинката бе застанала само на няколко крачки от изхода и се усмихваше очарователно.

— Ще ме изпратиш ли донякъде? — попита тя. — Свежият въздух навън ще се отрази добре и на двама ни.

Свеж въздух ли? Отвън лъхаше остър мраз. Всички врати бяха широко разтворени и студът проникваше до най-отдалеченото кътче на залата. Ласитър неволно се загърна с палтото, което бе наметнал върху раменете си. Студеният въздух миришеше на сняг, а дърветата пукаха от студ.

Очевидно тя искаше да припечели нещо допълнително. Затова той обмисляше как да откаже, тъй като си имаше принцип — не спеше с уличници. А тя бе една от тях. Все пак една малка разходка сигурно щеше да му бъде полезна. Ще я придружи до входната врата и после — обратно в хотела. Ласитър кимна в знак на съгласие и тръгна към изхода. Тя го изчака, хвана го под ръка и се усмихна. Очевидно се надяваше да получи нещичко от остатъка от златното кюлче и сега явно се радваше, че нещата се уреждат.

Келнерът, който бе застанал на изхода, се поклони дълбоко и затвори вратата след тях.

Ласитър се спря.

— Далечно ли е?

— Тръгвай веднага! — прошепна момичето, пое рязко напред и го повлече със себе си.

Той се огледа, но не откри нищо подозрително и предположи, че на момичетата е забранено да отвеждат гости на заведението. Естествено, това би намалило приходите за собственика.

Закрачиха бързо по „Мейн стрийт“ — главната улица — и след няколко къщи свиха в една странична уличка. Блондинката спря, останала без дъх.

Ласитър се усмихна. Налагаше се след малко да я разочарова.

Лицето ѝ внезапно придоби тревожен израз.

— Какво си въобразяваш? Как изобщо се осмеляваш да плащаш с кюлче злато в това бандитско свърталище? Да не би да ти е омръзнал животът?

— Но защо? — запита Ласитър и се усмихна с недоумение.

Тя не отговори, сграбчи го за ръката и го повлече няколко крачки обратно назад към главната улица. Видяха как няколко души изскочиха от заведението и хукнаха в обратна посока.

— Ето, видя ли ги?

— За къде бързат така?

— Към моята къща! Виж как тичат само! Искат да ни пресрещнат.

Тя го хвана отново под ръка и го поведе в уличката.

— Но къде отиваме сега? — поиска да се осведоми той.

— При Рита!

— А коя е Рита?

— Ние двете често се сменяме. Когато някой от нашите господа бъде проследен от съпругата си, си разменяме къщите.

— Добър номер! — каза Ласитър с насмешка.

— Тя отива със своя кавалер в моята къща, а аз с моя господин — в нейната. Но това са дребни проблеми — стигало се е най-много до насинено око или в най-лошия случай до развод. Днес обаче е въпрос на живот и смърт! Става дума за твоя живот!

Момичето се огледа и закрочи по-бързо. Междувременно се беше разсъмнало. По улиците се срещаха хора. Студът режеше в носа и дробовете при всяко вдишване.

Тя го изгледа с укор заради лекомислието, което бе проявил.

— Това злато е от обира на влака! Не знаеш ли?

В отговор Ласитър само вдигна рамене.

— Били са шестима! — продължи тя. — Двама от тях офейкали със златото. То било на кюлчета. Един от измамените е Гибън — той е собственик на заведението. И точно на него реши да извадиш кюлче злато, за да си платиш сметката! Не допускаш ли, че ще поиска да узнае откъде го имаш?

— Аз имам даже още от тях! — Ласитър бръкна в джоба на самото си и извади четири блокчета от същия вид.

Той имаше общо десет такива златни блокчета. Естествено, получени от Бригада Седем. Възложена му беше задачата да проследи бандата, да я обезвреди и да върне златото.

Слухът, че двама от бандитите са напуснали групата, отнасяйки почти цялата плячка със себе си, беше достигнал до Бригада Седем. Специалистите във Вашингтон бяха набелязали план, как да открие

бандитите. Досега в пет различни града неуспешно бе предлагал да смени кюлче злато, за да плати сметката си в заведението. Навсякъде хората проявяваха любопитство. Искаха да знаят откъде има златото, но никой досега не бе заплашвал живота му. Тук обаче, в Салина, изглежда, нямаше да се церемонят.

— Не го беше предвидил, нали? — попита момичето. — Ти явно не си участвал в обира, иначе не би дошъл в Салина.

— Аз не крада по влаковете! — каза Ласитър и се разсмя.

— Само по хотелите ли?

— Златните блокчета ги купих! Предложиха ми ги много изгодно. Жалко, че нямах повече пари. Цяла торба щях да купя!

— От кого?

— От кого! — Ласитър се изсмя грубо. — Нямам навика да запомням лицата на хората, от които купувам.

Тя спря пред вратата на малка къща, отвори чантичката си и потърси ключа.

— Гибън едва ли ще повярва на твоята история! — каза тя и отключи вратата.

— Утре ще дойда да поговоря с него! — Ласитър я целуна бегло по бузата и се отдръпна. — Надявам се, че ще те видя пак тогава.

— Хей, сега пък къде отиваш? — възкликна тя смаяна.

— В хотела! Наел съм стая.

— И ще им паднеш право в ръцете! Те едва ли ще се церемонят с тебе, повярвай ми! Ела, тук си в безопасност — каза тя, прекрачи прага и зачака. — Хайде, ела! Аз не хапя, но зъбите на Гибън са остри.

Може би едно малко изключение от принципа щеше само да потвърди правилото? Освен това Ласитър имаше пълно основание да изрази благодарността си към момичето. Ако тя не беше се погрижила за него, едва ли би избегнал опасността.

В малкото жилище беше уютно и топло. Момичето пое палтото му.

— Заповядай. Разполагай се удобно.

Ласитър седна в един от фотьойлите. Тя се погрижи за печката и хвърли още дърва в огъня.

— Гладен ли си? Искаш ли да хапнеш нещо? Или предпочиташ едно уиски?

— Да, уиски! Но и ти ще пийнеш с мен!

Тя се върна с бутилка и чаши, наля от питието и седна срещу него.

— Какъвто си непредпазлив, нека прием за твоето дълголетие! — предложи тя.

— Съгласен! — каза Ласитър и взе чашата.

Чукнаха се, погледнаха се в очите и отпиха.

— Как се казваш? — попита Ласитър. — Следих те цялата вечер, но не улових името ти.

— Аз съм Линда. А ти се казваш Ласитър, нали?

— Да, Ласитър.

— Ти си симпатяга, Ласитър. Ще бъде жалко, ако ония те пречукат.

— Не мисли за това! Не вярвам да е толкова опасно. Утре ще се срещна с Гибън.

— Мисля за друго — че ти си ченге. А ако не си такъв, вероятно си нает от Железопътната компания, за да им върнеш откраднатото злато.

— Това пък къде го прочете — на лицето ми?

— Да! И повярвай в едно: Гибън има същия пронизателен поглед! Предупреждавам те! Добре знам кой е Гибън. Ще те очисти най-хладнокръвно. Но сега не се безпокой! Тук си в безопасност.

Тя изпи остатъка от уискито, остави чашата на масата и започна да разкопчава блузата си. Какви гърди! Едри, тежки, но стегнати.

— Ела! — каза тя с усмивка и протегна съблазнително ръка.

Ласитър се приближи, коленичи пред нея, сложи ръце на гърдите ѝ и скри лице между тях. Навън дебнеше смъртта. Тук, при тази привлекателна плът, цареше сигурност и спокойствие.

Той я целуна. Вече бе казал А, сега трябваше да каже Б. Вдигна стройното и стегнато тяло на ръце и го отнесе в спалнята. Там имаше огромно, широко легло със син балдахин. В големите ѝ красиви очи припламнаха щастливи искрици, когато той се отпусна заедно с нея върху възглавниците.

Времето отлетя като в опиянение. Ласитър напълно забрави, че се люби с проститутка.

Слънцето беше вече високо в небето, но те въобще не мислеха да свършват. Предизвикваха се взаимно и се държаха като ненаситни наркомани. Хвърляха се от едно кресчендо в друго. Силният мъж

приемаше пламенната жена по всички начини, по които тя се предлагаше. Тя искаше не просто повече и повече. Тя искаше всичко!

* * *

Ричард Гибън беше застаряващ мъж. Това личеше обаче само при внимателно вглеждане. Високата му стройна фигура беше все още по младежки стегната и еластична. Гласът му издаваше частица от неукротимата енергия, която времето не бе успяло да угаси.

Той седеше зад писалището си на втория етаж над заведението. Тялото му бе изправено като свещ, ръцете — опрени на плота, а погледът — вперен в златното кюлче, което един от крупиятата, без да подозира нищо, бе разменил срещу петстотин долара. Това бе извадило Ричард Гибън от равновесие. Не ставаше дума за петстотинте долара. Дреболия! Вбеси го фактът, че хората му още не бяха открили този тип, който бе платил с кюлче злато в салона.

— Ще го намерят този негодник и ще го докарат — каза Соло Кампело, суров мексиканец на възрастта на Гибън. Годиците му личаха, но само външно. Ходеше леко приведен, лицето му беше грубо и състарено. Той беше обаче все така пъргав, силен и изпълнен с енергия, както в онези години, когато оттатък Рио Гранде си бе спечелил името на твърд и смел мъж.

С Ричард Гибън се бяха срещнали при Рио Гранде. Оттогава станаха едно сърце и душа и бяха неразделни. Още тогава двамата мечтаеха как ще прекарат старините си в голяма бяла къща някъде на морския бряг.

Двамата държаха от година заведението, което се състоеше от игрални зали и публичен дом. Бизнесът процъфтяваше. От собствен опит знаеха, че това не може да продължи вечно. Бяха преживели вече неуспех в Калифорния. Тогава тяхното заведение цели две години беше истинска златна мина. Печелеха повече от златотърсачите, които попадаха на златна жила. Но печалбите секнаха внезапно. Хората престанаха да откриват злато, а мълвата за някакво приказно находище в Аляска обезлюди града за една нощ. Тук, в Салина, бяха на голямата железопътна линия, а градът живееше от близките ферми. Но кой знае какво би могло да се случи и отново да ги тласне до ръба на фалита.

В Калифорния към тях се бе присъединил Артър Спенсър. По-късно той ги бе запознал с онези негодници, Джек и Джим Холдън. Братята бяха способни и опитни момчета, но сега Гибън искаше да ги прати в пъкъла. След нападението на експреса при Хейз двамата не се бяха явили с пляквата на уреченото място. Бяха офейкали със злато на стойност почти половин милион долара.

Ричард Гибън искаше не само парите. Не! Трябва да пипне тези мръсници! Собственоръчно ще им извие врата. Беше се заклел да го стори.

Но къде потънаха тези измамници? Златното кюлче на масата пред него беше единствената следа, която водеше към тях и златото. Така му нашепваше някакъв вътрешен глас. Но нишката бе прекъсната. Не можеха да открият в целия град човека, който бе разменил златото за пари. В целия проклет град!

— Идете още веднъж в хотела! — нареди Ричард Гибън.

— Хората ни бяха вече три пъти там — отвърна Соло Кампело.

— Тогава изпрати ги за четвърти път!

— Не можем да очакваме нещо ново — каза мексиканецът и излезе от стаята.

— Проверете още веднъж в къщата на Линда! — извика Ричард Гибън след него. — Щом като е излязъл с нея от салона, рано или късно сигурно ще се появят в къщата. Или поне тя! Тази курва ще ни каже къде е останал.

— Ще бъде изпълнено! — каза мексиканецът и придърпа вратата след себе си. — Ще го пипнем. *Ya va con Dios!*

Той се спусна бързо надолу по стълбата. На последното стъпало за малко да получи удар. Линда тъкмо влизаше през входната врата. Когато го зърна, тя му махна приятелски с ръка.

— Здравей, Соло!

Какво ли е намислила? Идваше час по-рано от обичайното. Нямахше още никое от момичетата.

— Къде беше досега, Линда? — каза той с дрезгав глас, който изразяваше упрек. — Търсим те в целия град. Три пъти бяхме в дома ти. Тъкмо се канех да изпратя хората още веднъж. Търсим високия тип, с когото излезе от салона днес сутринта. Същият, който размени кюлче злато за пари.

— Мога ли да поговоря с Ричард Гибън? — отвърна тя и се усмихна лукаво.

— Добре, ела! Той чака! Като на тръни!

Мексиканецът протегна ръка и тя се възползва от помощта. Линда преливаше от любезност, отдавна не я беше виждал в такова весело настроение. Веднага се досети за причината. Беше му ясно, че може да погуби сама себе си, ако не бъде разумна. Твърде скоро след това щеше да установи, че този път Линда не бе проявила достатъчно разум.

— Линда е тук! — каза мексиканецът, когато влязоха в стаята.

Ричард Гибън зяпна от изненада. Не беше в състояние да каже нито дума, само скочи прав от креслото си.

— Здравей, Ричард! — каза Линда весело.

Ричард Гибън хвърли поглед към Соло Кампело. Мексиканецът само вдигна рамене.

— Къде беше? — попита я Ричард Гибън. — Търсихме те навсякъде. Къде остана оня тип, с когото напусна салона днес сутринта? — той показа златото. — Същият, който плати с това нещо.

— Соло вече ме пита за него — отвърна Линда, усмихна се кокетно, изгледа първо единия, после другия и разлюля чантичката си, окачена на показалеца на дясната ѝ ръка.

— Къде е? — попита Ричард Гибън с пресипнал глас.

— Колко би дал за тази информация, Ричард? — запита тя и се настани, без да чака покана, на един от столовете срещу писалището.

— Колко искаш? — попита Ричард Гибън спокойно.

— Сто хиляди.

Мексиканецът спря да диша. Още от идването ѝ подозираше, че тя ще постъпи неразумно. Той погледна Ричард Гибън. В очите му святкаха мълнии. Човек като него нямаше да се остави да бъде подхлъзнат от една курва. Нито пък мексиканецът.

— Но какво ви стана? — попита Линда с усмивка. — Езика ли си глътнахте? Дочух, че при обира на влака сте пипнали над милион. И ако сега успеете да откриете братята Холдън чрез този човек, заслугата за това ще бъде моя. Ако не бях аз, той щеше да напусне Салина още с първия влак. Не смятате ли, че и аз имам право на част от парите?

— Всъщност така е — подхвърли мексиканецът и скрито стрелна Ричард Гибън с поглед. — Като пипнем братята, ще получиш стоте

хиляди.

— Добре. Къде е той? — запита Ричард Гибън и също се включи в театъра.

Тя протегна ръката си с отворена длан:

— Най-напред ще получа нещо в аванс. Да кажем, половината. Доколкото съм чувала, това е обичайна практика при подобни сделки.

— Ти чуваш прекалено много! — каза Соло Кампело и неочаквано дори му стана жал за тази уличница. Тя очевидно нямаше ни най-малка представа в какво се беше забъркала. Кой ли я бе посъветвал да постъпи така? Сигурно зад всичко това стоеше някакъв мъж. Това копеле ще трябва също да си плати. Не само тя. Кампело ще се погрижи за това!

— Петдесет хиляди! — възкликна Ричард Гибън, стана и закрочи към прозореца, обърна се и кръстоса ръце пред гърдите си. — Да беше казала петстотин! Какви петдесет хиляди!

— Откъде да ги намерим така бързо? — обади се Соло Кампело.

— Това си е ваш проблем! — отвърна Линда нахакано.

— Не можем да съберем толкова бързо петдесет хиляди долара — каза Ричард Гибън. — Ще трябва да почакаш няколко дни. Но въпросът с оня тип не търпи отлагане. Затова казвай къде е?

— Най-напред искам да видя парите! — проститутката продължаваше да упорства.

Ричард Гибън се приближи. Изглеждаше, като че ли само иска да мине покрай нея. Затова ударът с лявата ръка попадна с пълна сила в лицето ѝ и изплющя като бич. Линда нямаше никакъв шанс да се предпази и точно от това се възползва Гибън. След миг тя се озова на пода до стола. Закри лицето си с ръце и затвори неволно очи, защото главата ѝ се въртеше.

С една крачка Ричард Гибън се озова пред нея, сграбчи я за дрехата и я изправи грубо на крака.

— Какво си въобразяваш, мръсна курво! Говориш с възрастни мъже! — нападна я той и повтори удара с лявата ръка. — Казвай веднага къде е онова копеле или ще те смажа от бой!

Тя не се огъна пред гневния му поглед.

— Ако ме убиеш, Ричард, ще се озовеш с празни ръце. Знаеш го много добре! Затова не върши глупости. Ако ме удариш още веднъж, няма да ти кажа нищо повече. Дори за сто хиляди долара!

Той удари отново. Най-напред с дланта, после с опакото на ръката. Главата ѝ се замята наляво-надясно. Косата ѝ, подредена в прическа, се разсипа. Проехтя писък.

— Соло, викай мъжете! Не искам да си цапам ръцете с тази пачавра!

Мексиканецът вече беше на вратата. Писъците на Линда ехтяха в цялата сграда. По стълбата нагоре се разнесе тропот на ботуши.

Ричард Гибън повлече Линда грубо към вратата и я хвърли в ръцете на мъжете, които тъкмо прекрачваха прага. Те я сграбчиха и запушиха устата ѝ. Тя се бореше отчаяно, но без успех и те я повлякоха надолу по стълбата. Соло Кампело стоеше на прага.

— Иди и ти! — викна Ричард Гибън. — Искам да я смажат от бой! Две седмици да не може да стои нито права, нито седнала! До пет минути ще знам каквото искам или собственоръчно ще ѝ извия врата! Кажи ѝ го!

При последните думи мексиканецът вече беше излязъл. Ричард Гибън пристъпи до писалището и изруга ядно. Седна на стола, но веднага скочи прав — беше извънредно възбуден.

— Безсрамна мръсница! — процеди той през зъби и закрочи напред-назад.

Вече се беше успокоил, когато вратата се отвори и влезе Соло Кампело. Ричард Гибън остана прав и го изгледа с нетърпение.

— Е? Какво каза? Къде е оня тип?

Соло Кампело остана на мястото си и вдигна безпомощно ръце.

— Какво? Четирима мъже сте, а не можете да измъкнете нищо от тази мърша! Ще трябва аз сам да ви покажа...

— Тя е мъртва — каза мексиканецът смутено.

— Какво? — Ричард Гибън опря юмруци в хълбоците си и го изгледа яростно.

Соло Кампело сви рамене.

— Артър посегна прекалено силно. Той не искаше. Преди да успеем да я хванем, тя падна и удари главата си. Вратът ѝ е счупен. Това е нещастие, Ричард!

Ричард Гибън наведе глава като бик.

— Нещастие? Наричаш това нещастие? Соло, това е катастрофа! Този некадърник Артър! Какво го е прихванало? На никого не съм заповядвал да я пребие до смърт.

— Стана неволно.

— По дяволите! А сега?

— Скоро ще се стъмни. Тогава ще я изнесем оттук.

Ричард Гибън хвърли поглед навън през прозореца. Слънцето беше още далеч над хоризонта. В момента това изобщо не го интересуваше, нито пък какво щеше да стане с трупа на Линда.

— Как ще го намерим сега, дърт глупако! — изрева Ричард Гибън. — Можеш ли да ми кажеш, а? Не ви ли насочи поне към някаква следа?

— Нищо! — старият мексиканец поклати глава. — Нито дума не обели тази твърдоглава глупачка. Сама си е виновна. Как само се осмели да ни изнудва, тази евтина мръсница! — той сне и после отново наложи сомбрерото си. — А когато слизахме, Артър каза, че сигурно е прекарала целия ден в къщата на Рита. Той чувал, че момичетата понякога си разменят бърлогите. Нали я нямаше у тях.

— Рита?

Соло Кампело направи жест с ръце пред гърдите си:

— Тази, на която всичко е тук горе. Умът също! Сещаш се, нали?

Ричард Гибън само го изгледа втренчено и изрече бързо:

— Какво чакаме още? Да вървим веднага! Но ако не го намерим там, Господ да е на помощ на Артър!

Той скочи и тръгна с решителна крачка. Старият мексиканец вече беше на прага и отвори вратата пред него.

* * *

Ласитър плуваше в мъгла. Въпреки съзнателните усилия не можеше да си спомни къде се намира. Всичко трябва да беше сън. Лош кошмар. Сигурно скоро ще се събуди.

Някой се приближи. Не виждаше нищо, но чу стъпки. Една ръка докосна гърдите му.

— Ето те и тебе! — каза някакъв женски глас, който прозвуча неочаквано враждебно. — Ето, пийни още една глътка. После пак ще поспиш.

Вино! Сега си припомни. Беше пил вино и след това му стана адски лошо. Нямаше и представа какво се бе случило после. Усети на

устните си гърлото на бутилка и замахна непохватно с ръка. Бутилката изтрополя на пода.

— Хей, полудял ли си? — извика жената гневно.

Ласитър осъзна, че лежи. Надигна се мъчително на лакти. Лежеше в легло, над главата си видя небето — ясно синьо, но от слънцето нямаше и следа.

Едва тогава видя жената до леглото — с дълга черна коса и кафява затворена рокля. Сега си припомни и другата. Беше с руси коси, гола. Имаше стройни крака и стегнато тяло. Спомни си името ѝ.

— Линда! — промълви той.

— Не съм Линда, аз съм Рита! — каза жената. — Ще трябва да я почакаш малко. Ето! Пийни още глътка!

Тя отново поднесе бутилка към устата му. Този път я видя и успя да я грабне навреме от ръката ѝ.

— Трябва да пиеш! — извика тя.

Ласитър пусна бутилката небрежно до себе си на леглото. Съдържанието ѝ се разля, но той не забеляза нищо.

— Господи! Какво направи! — изкрещя жената разярена, наведе се над него и посегна към бутилката.

Ласитър успя да я отблъсне силно назад и тя изчезна от полезрението му. Отново се чу шум от падане, после тя изруга. Ласитър се претърколи, падна настрани на пода и се надигна тежко, като се опираше на леглото.

— Дяволите да те вземат! — извика жената и хукна да заобиколи леглото. — Трябва да лежиш. Изпий виното и остани да лежиш, докато се върне Линда.

Опита се със сила да го блъсне обратно в леглото, но Ласитър я отмести леко встрани. Тогава забеляза дрехите си, хвърлени върху един стол, и се заклатушка нататък. Едва когато застана пред тях, осъзна, че е напълно гол.

Жената отново скочи към него, като ругаеше, вкопчи се в ръката му и се опита да го повлече към леглото.

— Трябва да лежиш! Проклятие! — продължи тя да ругае.

Ласитър се отскубна и я блъсна на пода. Жената изкрещя от болка и ярост. Той не ѝ обърна внимание, но тя скочи бързо на крака и пак се хвърли към него. Ласитър се защищаваше с едната ръка, а с другата навличаше дрехите си, облегнал гръб на стената. Главата му

беше още замаяна и не можеше да проумее какво иска от него тази побесняла вещица. Накрая тя все пак се отскубна, заобиколи тичешком леглото и отново се върна с бутилката вино.

— Ти си жаден! Изпий го! Много е хубаво.

Жената се опита отново да пъхне бутилката в устата му, Ласитър побесня и я удари с ръка. Тя политна върху леглото.

— Не съм жаден! А сега стой по-далеч от мен, тъпа гъско! — изрече той, фъфлейки с надебелял език.

Пипна челото си. Пиян ли беше? Въпреки усилията не можеше да си спомни къде се намира.

Жената отново се вкопчи в него. Тъкмо нахлузваше ботуша си, когато тя пак опита да напъха бутилката в устата му. Той посегна светкавично, изтръгна я от ръката ѝ, замахна широко и я запрати през прозореца. Разнесе се трясък и звън на счупено стъкло.

— Ти си луд! — изплака жената, обзета от ярост и отчаяние.

Ласитър се опря на стената, обу втория ботуш и се ухили.

— Бутилката вече е вън! Всъщност нависоко ли сме? Само да не скочиш след нея!

Някъде отвън се чу потропване. Жената изскочи от стаята и затръшна вратата след себе си.

Ласитър изпита облекчение, че най-сетне се освободи от присъствието ѝ. Продължи да се облича. Сакото! Откри колана с револвера. Пушката бе оставил в хотела. Никой нямаше да го допусне до игралната маса, въоръжен до зъби.

Тогава нещо проблесна в съзнанието му! Спомни си, че бе играл в салона!

Остър писък го накара да замръзне на мястото си. Жената!

Потърси шапката си. Беше на пода до леглото. Ласитър се приближи с тежки стъпки, наведе се да я вземе и тогава откри, че се синееше не небето, а някакъв плат. Небесносин плат със забодени в него сребърни звезди — големи и малки.

В другия край на стаята на стената висеше огледало. Залитайки, Ласитър заобиколи леглото, застана с разкрасени крака пред огледалото и трябваше леко да подгъне колене, за да види главата си.

Тъкмо си слагаше шапката, когато вратата се отвори с трясък и в стаята нахълтаха въоръжени мъже. Те се хвърлиха към него и го обкръжиха.

Ласитър вдигна ръце.

— Какво искате? Оная там вдигна цялата връва!

Претърсиха го за оръжие. Напред пристъпи един висок възрастен джентълмен и каза:

— Днес рано сутринта вие сте платили в моя салон с кюлче злато. Искам само веднага да ми кажете откъде го имате, и ще се разделим като приятели.

Навън се здрачаваше. Ласитър си припомни игралната зала и проститутките, които чакаха пред касата. Една от тях беше Линда.

— Казвам се Гибън — каза джентълменът. — Чували ли сте нещо за мен? Отговорете!

Един мексиканец избута Гибън встрани и погледна Ласитър в очите.

— Дъхни ми! — заповяда му той.

Ласитър се усмихна и изпълни желанието му.

— Безсмислено е да говорим с този тип, поне за известно време! — каза мексиканецът. — Жените са го дрогирали.

— Наркотик?

— Погледни го само! — каза мексиканецът и посочи Ласитър. — Прилича ли ти на човек, който ще се остави да го измамат две курви?

Гибън изкриви лицето си в гримаса:

— Така, както се е втренчил в мене...

— Именно! Те са го натъпкали с нещо. Иначе отдавна да беше изчезнал оттук.

Ласитър си спомни за златните блокчета. Прониза го тръпка на облекчение. Нали имаше още от тях! Ръката му бързо се плъзна в джоба. Мъжете наоколо моментално вдигнаха револверите си.

Ласитър извади останалите златни кюлчета от джоба си и ги подаде на Гибън:

— Заповядайте, господа!

— Откъде ги имаш, човече? — запита Гибън с дрезгав глас.

— Купих ги! — каза Ласитър. — Моля, заповядайте! Щях още да купя. Човекът ги предлагаше по триста долара. Обзалагам се, че той имаше цял куп от тях. Аз обаче нямах повече пари у себе си.

— Къде стана това?

— Във влака.

— Къде по-точно? В кой влак? — попита мексиканецът.

Главата на Ласитър постепенно се проясни. Схвана целта на разпита и вече не се съмняваше, че пред него са престъпниците, които бяха обрели влака в околностите на Хейз. По всичко личеше, че този път момчетата от Бригада Седем бяха направили отлично разследване.

Бандитите бяха измамани от своите съучастници и сега искаха да узнаят къде е златото. Той самият трябваше да разкрие същото. Нещо повече — натоварен бе със задачата да плени бандата и да отнеме плячката.

Навярно сега в стаята беше поне половината банда. Престъпниците очакваха отговора от него, защото бяха убедени, че е получил златото от бившите им съучастници.

— Във влака за Сейнт Луис — отговори Ласитър.

— Кога по-точно?

Ласитър огледа последователно мъжете.

— Сигурно има десетина дни оттогава.

Гибън и мексиканецът се спогледаха.

— Възможно е! — каза мексиканецът.

Гибън се вгледа изпитателно в лицето на Ласитър.

— Защо този тип се появява точно тук, в Салина? Може би братята са го изпратили, за да ни се подиграе? Това копеле лъже! Казвам ти!

— Кой ти продаде кюлчетата? — попита мексиканецът. Той бе по-благоразумен.

— Останах изненадан от изисканата лейди, която го придружаваше. Истинска красавица! Затова изобщо не обърнах внимание на мъжа. Той беше грозен като ноцта. Вероятно само мангизите му я бяха привлекли.

— Висок или нисък беше? — продължи да пита мексиканецът.

— Всички бяха седнали! Не можех да преценя. Все пак не изглеждаше висок. По-скоро тя беше висока. А може би той имаше дълги крака. Или по-скоро тя — Ласитър се ухили. Такава двойка изобщо не съществуваше. Всичко бе измислено.

— Край, Соло! — изръмжа Гибън. — Този кучи син се будалка с нас. Опитва се да ни преметне. Това са само пиянски брътвежи.

— Натъпкали са го с опиум! — подшушна мексиканецът тихо. — В неговото състояние той няма страх и респект от нищо и никого.

Трябва само да се наспи! Тук, на място! Една нощ ще му бъде достатъчна. Сигурен съм, че утре ще бъде наред.

— Братята Холдън в Сейнт Луис! — просъска Гибън. — Това не е възможно! А ако е вярно, тези нехранимайковци утре ще бъдат с още един ден по-далеко. Помисли ли за това?

— В сегашното му състояние няма да изкопчим нищо смислено от него!

Ласитър залитна и замига, смъртно уморен.

— Добре! — изръмжа Гибън, излезе от стаята и хлопна вратата след себе си.

— Всъщност как се казваш? — попита мексиканецът.

— Ласитър! Защо?

— Питам само така. А сега — в леглото, Ласитър! Лягай и се наспи. Утре сутринта ще продължим разговора.

— Утре сутринта! — Ласитър му поднесе златните блокчета. — Но защо никой не ги иска?

Мексиканецът ги измъкна от ръката му и ги пусна в джоба на палтото му. След това му отправи мощен удар с лявата ръка под брадичката и Ласитър се просна върху леглото. Пред очите му се завъртяха звезди и цветни кръгове. Какъв удар имаше само този старик!

Сетивата му отказваха да възприемат. Все пак усилията на волята надделяха и не изпадна в безсъзнание.

— Ханк и Джо, вие оставате тук! — каза мексиканецът с властен тон. — Тази птица струва почти половин милион. Нужни ли са повече обяснения?

— Няма проблеми, Соло! Няма да му позволим да изчезне.

Мъжете излязоха. Вратата се затвори зад тях.

Ласитър остана да лежи. Какво да прави сега? Да се опита да избяга? Или може би е по-добре да остане при бандата? Вече бе открил престъпниците. Но къде, по дяволите, беше това злато? Бандитите също не знаеха. Тогава какво да търси при тях?

Докато размишляваше, заспа. Беше настъпила отново вечерта.

2

Когато Ласитър се събуди, беше непрогледна нощ. Ханк и Джо бяха още при него. Единият от двамата хъркаше като мравояд.

Ласитър се претърколи тихо до ръба на леглото и стана. Хъркането се чуваше откъм вратата. По пътя към вратата той се натъкна на стола, където бяха оставени нещата му. Коланът с револвера също висеше, праметнат на облегалката. Той го хвана и измъкна револвера.

— Ако помръднеш само на инч, Ласитър, ще ти прострелям задника! — изрече някой откъм другата страна на леглото. Гласът звучеше тихо, като че ли се страхуваше да не събуди другаря си.

Ласитър замръзна. Гласът идеше точно иззад гърба му. Ако се завъртеше на сто и осемдесет градуса и стреляше, може би щеше да улучи бандита.

— И без долни номера, кучи син такъв! Лягай веднага или ще стрелям!

Да, трябваше да се завърти кръгом. Мъжът се намираше точно зад гърба му, от другата страна на леглото с балдахина.

Ласитър се извъртя мълниеносно и стреля в мига, в който съзря тъмната сянка. Мъжът също усети движението му и стреля в същия момент. От двата револвера блеснаха пламъци, проехтя трясъкът на изстрелите.

Ласитър улучи, другият — не.

Откъм вратата се чу тропот. Вторият бандит скочи подплашен на крака, вдигна револвера си и започна да стреля напосоки в мрака на стаята.

Ласитър го видя, прицели се и натисна спусъка. Дулото на револвера му избълва пламъци, прокънтяха оглушителни изстрели. Той се плъзна към стената, опря се на нея и се опита с поглед да пробие мрака. Сигурен бе, че улучи. И двата пъти. Но дали бе успял да извади и двамата си противници от строя? Задържа дъха си и се опита да долови дишането им. Не се чуваше нищо, цареше пълна тишина.

Изстрелите без съмнение бяха чути наоколо, поне в непосредствена близост. Ласитър отиде до прозореца и го вдигна нагоре, след като придърпа завесата настрана. Долу в двора, изглежда, имаше градина. Ласитър изпълзя от прозореца и се спусна на земята. Докато крачеше към оградата, внимаваше да не тъпче цветята.

Наоколо беше тихо. Нито викове, нито стъпки. Ласитър се прехвърли през оградата и продължи направо през съседния двор. До къщата се спря, огледа се във всички посоки и се послуша внимателно. Пълна тишина. Не долавяше никакво движение. Един поглед към небето му беше достатъчен, за да прецени, че до изгрев-слънце остава още около час. Ласитър продължи с бърз ход нататък и по една пряка стигна до „Мейн стрийт“. Само от салона на Гибън се виждаха светлини. Останалата част от улицата бе потънала в мрак. Той се насочи предпазливо към хотела, за да прибере нещата и коня си.

Успя да разбере кои са бандитите! За съжаление, от златото нямаше и следа. Затова реши да се оттегли за известно време. Ричард Гибън несъмнено щеше да предприеме всичко възможно, за да се добере до изменниците, които бяха изчезнали с пляката след обира на влака. Може би отгук нататък не трябва да изпуска Ричард Гибън, за да го проследи до златото.

Линда, която го бе любила така диво и пламенно, се оказва коварна измамница. Беше го предала. Старият мексиканец бе споменал за жени, които са го упоили. Следователно тази Рита е действала заедно с Линда. Сигурно двете са спечелили прилично възнаграждение. Може би някой ден ще има възможност да си го върне, поне на Линда. Тази долна пачавра! Хлътна в клопката ѝ като първия новак!

Ласитър стигна зад хотела, без да срещне жива душа по пътя си. С помощта на ножчето си без усилие отключи задната врата. Първо се качи в стаята, събра вещите си, после слезе в обора и оседла кафявия си жребец.

Когато извеждаше четириногия си спътник към „Мейн стрийт“, откъм улицата се разнесоха викове и тропот от бягащи хора. Той замръзна на място. Вероятно вестта, че е успял да се измъкне, вече бе стигнала до заведението на Гибън и неговите главорези вече бързаха към дома на Линда.

Не му оставаше нищо друго, освен да се обърне кръгом и по тесните странични улички да се опита да напусне града в обратна посока.

Вече се развиделяваше, когато остави зад гърба си последните къщи и премина насипа на железопътната линия. Тогава съзря група конници на не повече от четвърт миля напред по пощенския път. Те тъкмо излизаха от града, като се оглеждаха, и очевидно също го забелязаха.

Ласитър изруга и пришпори коня. Долетяха викове. Бандитите също пришпориха конете си и след няколко ярда препуснаха в галоп. Бяха петима.

Ласитър насочи коня си на запад към по-скритата хълмиста местност. Започна лудо преследване. Хората на Гибън постепенно скъсяваха преднината на Ласитър. Налагаше се често да сменя посоката и да язди на зигзаг, защото непрекъснато се натъкваше на непроходими храсталаци. Не след дълго преследвачите отново го съзряха и застрашително скъсиха дистанцията. Ласитър отчаяно търсеше възможност да се скрие от погледите им. Колкото гъсти и непроходими да бяха храсталаците, те едва стигаха три-четири стъпки височина. Ласитър продължаваше да препуска нагоре-надолу по хълмовете. Петимата без усилие го следваха по петите.

Ласитър отново смени посоката и препусна обратно към железопътната линия, за да опита шанса си от другата страна на насипа. Тогава проехтяха първите изстрели и той чу свистенето на куршумите покрай ушите си.

Утрото настъпи. Очевидно щеше да бъде тежък ден. Първо улучиха коня. Той не падна веднага, но се строполи в крачка, изви високо шия и изцвили диво. Преследвачите препускаха в галоп. И петимата крещяха възбудено. Сигурни бяха, че вече е паднал в ръцете им.

Ласитър нямаше друг избор — грабна калъфа с оръжията и уинчестъра от седлото, метна ги в гъсталака и скочи след тях. Претърколи се плътно до гъстите клони, извади паркъра и револвера. Конниците приближаваха с тропот. Гъстият храсталак ги принуди да се разделят. Трина продължиха в същата посока. Те не го изпускаха за миг от очите си. От револверите им проблясваха изстрели, а

куршумите плющяха в храстите около него, кършеха клонки и хвърляха парчета дърво и кора в лицето му.

Ласитър изчака подходящия момент, изправи се, вдигна паркъра на височината на очите си и натисна и двата спусъка. Паркърът — тежка двуцевка, заредена с едри сачми, избоботи като оръдие и избълва огън, дим и олово. От цевите блеснаха пламъци с дължина почти цяла стъпка, последвани от облак дим, който се разпростря мълниеносно. Сачмите просвистяха във въздуха и повалиха ездачите от седлата. Те паднаха тежко в тревата и храстите, а подплашените коне профучаха край Ласитър. Неговият кафяв жребец направи няколко мъчителни крачки и рухна. През това време другите двама преследвачи обърнаха конете си и стреляйки, препуснаха право към него.

Ласитър отвърна на огъня, като започна стрелба с револвера си, и свали още един от седлото. В следващия миг другият се озова в непосредствена близост и Ласитър дори не успя да даде изстрел. Бандитът скочи с коня в храстите, метна се от седлото върху Ласитър, изби револвера от ръката му и го сграбчи в смъртоносна задушавача хватка.

Ласитър бе замаян от удара и за миг изгуби ориентация. Това бе достатъчно за неговия противник. Той му отне колта и сега заплашваше да го удуши. Ласитър започна да се задъхва. Сграбчи китките на нападателя и опита да се освободи. Бандитът беше висок и силен. Той отслаби хватката, едва след като Ласитър с все сила заби коляно в тялото му. Тогава Ласитър успя да го отблъсне и скочи на крака.

Нападателят също скочи светкавично. Не беше много висок, но имаше невероятно широки рамене. Ласитър получи няколко мощни юмручни удара в ребрата и не бе в състояние да си поеме въздух. Пред очите му отново се завъртяха кръгове също както когато го нападнаха в стаята на Линда.

Двамата се вкопчиха отново и паднаха на земята. Този път Ласитър беше отгоре. Опита се с отчаяни усилия да притисне гигантските лапи на противника под гърдите си. При това се наложи да понесе два мощни къси удара, но сега бе негов ред. Удари с юмрук в устата, после в носа и брадичката на бандита.

Това бе всичко. Ласитър кашляше и дишаше тежко. Целият бе облян в пот. Кръвта шумеше в ушите му. Нападателят лежеше в безсъзнание. Когато най-сетне с мъка успя да се претърколи встрани от тялото му, Ласитър имаше усещането, че тежките удари на противника са отнели и последните му сили. Остана да лежи така известно време, без да бъде в състояние да се изправи на крака.

Ласитър вдигна шапката и револвера си от земята, върна се в храстите, взе пушките в ръка и метна калъфа през рамо. Докато крачеше обратно към мястото на ръкопашната битка, той презареди пушката за сачми. Тримата бандити, които бе улучил преди това с нея, бяха мъртви. Четвъртият беше ранен и се опитваше да се измъкне. Ласитър го видя да бяга, но го остави и не предприе нищо.

Широкоплещестият здравеняк дойде на себе си малко по-късно. Той отвори очи и понечи да стане, но замръзна на място, когато погледът му срещна насочената към него двойна цев на паркъра.

Ласитър го изчака да вдигне очи.

— Кой си ти?

— Защо? Ченге ли си?

— Искаш ли да ти замирише на барут? Не дрънкай повече, а отговаряй!

— Аз съм Ной Харпър.

— Така значи, Ной! Също като оня от Ноевия ковчег?

— Така казват.

— Ти участва ли в нападението на влака?

Ной Харпър замълча. Очите му станаха тъмни, почти черни.

— Казах: искаш ли да помиришеш барут...

— Не разбирам за какво говориш.

— Слушай, имам ли вид на наивник?

— Аз не съм от тях! Ето, онзи там, беше. Единият от онези тримата, които застреля с пушката, беше при обира.

— Но те са мъртви! — каза Ласитър и разлюля пушката в ръката си. — Така че внимавай, амиго. Натискам спусъка и отиваш при тях!

— Не съм участвал в никакъв обир!

— Но знаеш имената на онези типове, които подло измамиха своите партньори!

— Братята Холдън! Джим и Джак Холдън!

— И никой не знае къде се намират?

Бандитът продължи да мълчи.

— Отговаряй!

— Това въпрос ли беше?

Ласитър стисна устни и пое дълбоко въздух.

— Никой не знае къде се намират! — каза Ной Харпър. — Нали самият Гибън искаше да го научи от теб.

— Слушай, тъпоглавецо! Не съм ченге. Нещо много по-лошо! Интересува ме само наградата, която обявиха за връщането на откраднатото злато. Знаем, че сте били шестима. Ако сега те застрелям, ще останат все пак още петима, които мога да проследя. По-добре не злоупотребявай с търпението ми!

— Не мога да кажа нищо повече от това, което знам. За последен път са ги видели в Гранд Айлънд при Плейт Ривър.

— Какво! Толкова на север?

— Затова Гибън не ти повярва. Сейнт Луис! Не ти ли хрумна нещо по-добро?

— Тук имаш право! Но да продължим нататък! Ти познаваш братята Холдън. Аз не ги познавам. Имаме две възможности — или ще те застрелям, или ще станем партньори. Ако си съгласен, после ще си поделим наградата. Впрочем, когато намерим златото, ще обмислим какво да приберем — дали само наградата, или всичкото злато!

Ной Харпър се ухили широко, въпреки двойната цев, която все още сочеше застрашително към носа му.

— Това е друго нещо! Заслужава си да помислим! Но кой си ти? Имам предвид, как се каваш?

— Ласитър.

— Другите не ми казаха нищо за теб!

Ласитър му помогна да стане на крака.

— А сега да изчезваме! Помогни ми да оседлаем!

Ной Харпър се ухили:

— Дадено, амиго!

* * *

— Артър току-що се върна — докладва Соло Кампело. — Трима са убити. Така предполага Питц. Бил ранен, но успял да избяга. Не са

открили обаче Ной Харпър. Вероятно Ласитър го е отвлякъл.

Ричард Гибън удари с юмрук по масата с такава сила, че златното блокче подскочи.

— Какво? Ной Харпър!

Възрастният мексиканец сви рамене.

— Някакви следи?

— Фатс и Бък вече го гонят.

В очите на Ричард Гибън блеснаха искри.

— Ласитър е отвел всичките коне със себе си. По следите им не може да се разбере колко от тях носят ездачи. Почвата там е много твърда.

Ричард Гибън изпъна ръката си, пръстите му бяха свити в юмрук.

— Соло, искам да го проследиш и ми го доведеш тук!

— Специалният отряд в пълен състав вече потегли, Фатс и Бък са опитни и хитри момчета. Винаги сме разчитали на тях.

— Известна ли е посоката?

— Север! Ласитър е препуснал с всичките коне на север.

— На север! Към Гранд Айлънд?

— За съжаление трябва да допуснем тази възможност — каза мексиканецът.

Лицето на Ричард Гибън потъмня.

— Искаш да кажеш, че Ной Харпър е предател?

— Срещу дулото на револвера всеки ще се разприказва! — отвърна мексиканецът.

Ричард Гибън кръстоса ръцете си на гърба и се вгледа замислено в Соло Кампело.

— Добре. Това ли е твоето мнение? В историята с Линда май никой от вас не излезе прав.

Той потърка брадичката си, приближи се до прозореца и се загледа навън, а мексиканецът застина в мълчание. Когато се обърна, лицето му бе изкривено в зловеща усмивка.

— Ако Ласитър е поел на север и при това сам утежнява положението си с Ной Харпър, какво означава това за нас?

Соло Кампело сви рамене.

— Това може да означава, че Ласитър съвсем не е този, за когото го вземаме. Може би той никога не е виждал братята Холдън. Дявол знае откъде има златните блокчета.

— И защo мъкне Ной Харпър със себе си?

— Много просто! Ной Харпър познава братята Холдън, а Ласитър — не.

— Дали това копеле не е офицер от федералната полиция?

— Едва ли. Мисля, че по-скоро е кандидат за наградата, която обявиха властите. А може би е много по-опасен. Може би е някой от онези негодници, които искат да ни отмъкнат златото.

— Всичко това изяснява ли защo е поел на север?

— Струва ми се, че да. Както и това, че Ной Харпър вероятно го придружава напълно доброволно.

— Какво? Искаш да кажеш, Ной Харпър е надушил, че ще паднат добри пари?

— Ласитър вероятно му е обещал дял от плячката.

— Кучи син! — процеди Ричард Гибън. Беше напълно ясно, че сега има предвид не Ласитър, а Ной Харпър.

— Ако Ной Харпър ни останеше верен, какъв щеше да бъде неговият дял? — мексиканецът се изсмя грубо. — Сега той има шанс да получи половината!

— Стига Ласитър да не го преметне!

— А може би той ще преметне Ласитър! По-добре да изчакаме.

— Ще се задави с този залък! — очите на Ричард Гибън святаха. — Ние ще се погрижим за това! Оседлайте конете, Соло! Ще догоним специалния отряд! Аз лично ще участвам в акцията! Изглежда невероятно, но тъкмо Ласитър ще ни заведе при братята Холдън, които ние така и не успяхме да намерим сами! Все пак всичко е възможно! Какво ли е била намислила Линда? Ако можеше само да отгатнеш?

— Не е трудно да се досети човек какво става в мозъка на една курва. Доколкото изобщо го има. Очевидно се е излъгала, така както и ние се излъгахме в Ласитър.

— Все още не е напълно сигурно.

— Ще заповядам да оседлаят — каза мексиканецът и излезе.

Само след десетина минути двамата възрастни мъже, придружавани от Артър Спенсър, яздеха в посока на север. Пътуваха по пощенския път. И тримата търсеха с поглед в далечината специалния отряд, който вече бе потеглил на север по петите на бегълците. До вечерта обаче не откриха и следа от тях — признак, че

отрядът поддържаше добро темпо. Това повишаваше вероятността да настигнат Ласитър и Ной Харпър още преди Саут Плейт Ривър.

С настъпването на здрача свиха встрани от пътя и си устроиха бивак под група дървета.

При изгрев-слънце отново бяха на път. Още от сутринта подгониха здравата четириногите, като се надяваха още същия ден да настигнат отряда. Надеждите им се оправдаха малко преди залез-слънце. Когато достигнаха брода на Рипъбликън Ривър, съзряха двама ездачи на другия бряг. След като прегазиха плитката вода, видяха, че това са Фатс и Бък. Двамата се славеха като най-добрите следотърсачи в околността. Ричард Гибън се зарадва на срещата, защото бе убеден, че са успели да проследят Ласитър и Ной Харпър.

Този път обаче Бък и Фатс бяха изгубили следата. Това беше горчиво разочарование за всички.

Бък — дребен, мършав мъж на средна възраст — държеше коня на Ричард Гибън, докато той слизаше от него.

— Бък, как е възможно това? — попита Ричард Гибън с огорчение. — Ти, с твоя орлов поглед!

— За миг не сме изпускали следата. Те яздеха нагоре по Саломон Ривър — обясни слабичкият следотърсач с тих глас. — Личеше, че водят със себе си и останалите коне. И днес към обед — проклетие! Насреща ни — конете! Стоят си и ни гледат доверчиво! От Ласитър и Харпър — нито следа! Надлъж и нашир — нищо.

— Вие сте преследвали безстопанствените коне?

Бък замълча смутено.

— Изглежда, така е станало — намеси се Фатс. — Поне към края.

Фатс беше набит здравеняк на двадесет и пет годишна възраст. Син на ловец, който залагаше капани. Баща му отрано го водеше със себе си на лов и бе успял да му предаде уменията, нужни на ловеца, който преследва дивеча в мраз и сняг, в огнена жегга, в гората и в пустинята. Фатс в нищо не отстъпваше на Бък.

— Може ли да сте толкова невнимателни! — разгневи се Ричард Гибън.

— Харпър е изпечен хитрец, а изглежда и този Ласитър не пада по-долу! — подхвърли Бък в своя и на спътника си защита.

— Смятах, че ти не им отстъпваш, както и ти, Фатс — отвърна Ричард Гибън с разочарование.

— Какво ще правим сега, сър? — намеси се Джет Бойд, който предвождаше специалния отряд. Той беше висок слаб мъж в началото на тридесетте и работеше като крупие в салона на Гибън. Освен това, когато не достигаха хора, изпълняваше задълженията на охраната по изхвърлянето на нежелани посетители. Умееше добре да борава с револвер. Беше не само извънредно точен, но и бърз стрелец. Още преди години в Северен Тексас си бе спечелил име на отличен стрелец.

— Ти оставаш с отряда на пътя! — заповяда Ричард Гибън. — Спирайте всички коли — товарни и пощенски — всички конници и питайте дали някой не е виждал Ласитър и Харпър. Ние с Фатс и Бък тръгваме обратно към Саломон Ривър.

След кратка почивка, през която напоиха конете, Джет Бойд продължи с отряда по пощенския път. Ричард Гибън, мексиканецът, Артър Спенсър и двамата следотърсачи се отклониха от пътя и поеха на запад. Връщането им до Саломон Ривър се оказа губене на време. Бък и Фатс не успяха никъде да открият следите на Ласитър и Харпър.

Малко преди залез-слънце срещнаха една фермерска кола по тесния път. Караше я млад мъж и Бък реши да го поразпита. Младежът разказа, че срещнал двама конници, чиито вид съвпадаше с описанието на Харпър и Ласитър. Минали близо до неговата ферма и продължили на север.

Младежът ги насочи по предполагаемия път на двамата бегълци. Трябваше само да следват пътеката. Западно от фермата Бък и Фатс наистина откриха следи от двама конници. Следите идваха откъм Саломон Ривър и водеха на север.

Преследвачите не слязоха от седлата до последния отблясък на слънцето. Едва тогава спряха, за да си устроят бивак. Опасяваха се да не изгубят отново следите в тъмнината.

Бък подаде поводите на коня си на Фатс и разгледа следите още веднъж — отблизо и внимателно. Ричард Гибън се приближи.

— Само едно ме интересува, Бък! Каква е преднината на тези негодници?

Бък се изправи, свали шапката си, после отново я нахлупи върху перчема си:

— Преднината им е не повече от половин ден. Половин ден езда пред нас.

— Ще ги настигнем ли преди Гранд Айлънд? Имаме ли шанс?

— Там ли трябва да отидат?

— А следите накъде водят?

Бък хвана носа си.

— Изглежда, че искат да минат на двайсетина мили встрани.

Ричард Гибън изруга. Това ги принуждаваше да се придържат към следата и тежко им, ако я изгубеха.

— Фатс, утре ще пресрещнеш отряда на пощенския път и ще доведеш всички насам! — извика Гибън.

Фатс, който в момента окачваше торбите с храна на главите на конете, вдигна ръка в знак, че е разбрал.

Мракът настъпи бързо. Мъжете скоро си легнаха, за да бъдат на крак рано на следващата сутрин.

* * *

Далеч пред двамата конници облачета дим бележеха пътя на локомотива, който следваше брега на Саут Плейт Ривър. Вятърът носеше шума от влака и продължителния писък на свирката. Градчето Гранд Айлънд се намиреше на двадесет мили западно по железопътната линия.

Златото беше много, невероятно много. Ласитър не си правеше никакви илюзии. Беше убеден, че Ричард Гибън вече го преследва.

Дали да се довери на Ной Харпър — това беше отделен въпрос. Във всеки случай той бе алчен за злато, така както полумъртъв от глад вълк би се нахвърлил върху овца. Ласитър умишлено бе възбудил алчността му. Братята Холдън бяха силни заедно, затова Харпър смяташе, че ще е добре да разчита на Ласитър.

А какво ли ги чакаше още, ако успееш да се доберат до златото? Дявол знае какви необуздани мисли се въртяха в главата на Ной Харпър и какви невероятни сънища сънуваше. Ласитър не мислеше да го обвинява за нищо. Нали и той самият не играеше честно. Всичко, което би могъл да му предложи, си оставаше само наградата, обявена

за връщането на златото. Очевидно Ной Харпър нямаше да се задоволи само с това.

След като стигнаха до железопътната линия, поеха на изток, като умишлено се стараеха конете да оставят ясни следи. Яздиха така почти миля. После отклониха конете към релсите, обърнаха се кръгом и продължиха обратно на запад, като вече яздеха по насипа от трошени камъни. Целта им се намираше в тази посока.

Вече се свечеряваше, когато влязоха в града, разположен на Саут Плейт Ривър. Братята Холдън бяха забелязани за последен път тук в един игрален салон. Човекът, който разказа за тях в Салина, беше изстискан здравата от хората на Ричард Гибън, преди да му повярват, че само е виждал братята, но не е говорил с тях за плановете им. Когато по-късно хората на Гибън пристигнаха в Гранд Айлънд, от братята нямаше и следа. Никой в салоните дори не си спомняше за тях.

Ласитър и Ной Харпър се уговориха да не се показват заедно. Харпър щеше да се поогледа и послуша във въпросния салон. Ласитър щеше да провери по хотелите и в някои други заведения.

Решиха Харпър да бъде пръв. Когато Ласитър влезе в хотела, Харпър вече се беше качил в стаята си. Името му беше записано в книгата за регистрация — наел беше стая номер осем.

Ласитър също се записа и незабелязано от портиера прелисти бързо няколко страници назад. Имената на братята Холдън бяха там! Джим и Джак Холдън от Пенсилвания. Точно преди четири седмици бяха нощували в стаи осем и девет.

Ласитър получи стая номер девет! Веднага се качи на горния етаж и почука на стаята на Харпър. Здравенякът подаде глава и предпазливо се огледа в двете посоки по коридора.

— Никой не бива да ни вижда заедно, Ласитър! — припомни му той.

— Братята Холдън са нощували в този хотел! В нашите стаи. Точно преди четири седмици.

Ной Харпър го изгледа с недоверие и попита:

— Портиера ли подкупи? — на рецепцията не му беше хрумнала идеята да разгърне назад книгата за регистрация. — Точно преди четири седмици? Какъв ден сме днес?

— Събота.

— В събота вечер тук е доста оживено. В неделя никой не работи. Всички обичат да си поспиват до късно. После ходят на църква. След нощните гуляи търсят в църквата опрощение за греховете, които са сторили през нощта.

— Добре си осведомен! — каза Ласитър, потупа го по рамото и влезе в своята стая, а Ной Харпър отново се огледа наляво и надясно по коридора.

Нещата се развиваха по вкуса на Ласитър. Братята се бяха регистрирали с истинските си имена и може би някой келнер щеше да си спомни за тях. До вратата висеше лентата на звънеца. Ласитър я дръпна и зачака.

Не след дълго се почука. Ласитър се приближи и отвори. Пред очите му изникна красива къдрокоса главица с усмихнато и мило лице.

— Вие ли позвънихте, сър? — попита момичето и се поклони леко.

Ласитър отстъпи встрани и я покани:

— Заповядайте вътре. Как се казвате?

Тя прекрачи прага.

— Лори.

— Красиво име!

— Кратко, всеки може да го запомни.

— Да, това също е вярно.

— Какво желаете, сър?

— Бутилка уиски.

— Ще я имате веднага! — каза тя, поклони се отново и понечи да тръгне.

— Един момент! — каза Ласитър и я задържа с ръка, извади десетдоларова банкнота от джоба си и я сви на руло. — Точно преди четири седмици тук трябва да са били двама мои много добри познати. Единият е нощувал тук, другият — в съседната стая. Двама братя. Високи, руси здравеняци.

Тя си спомни. Ласитър усети това по погледа ѝ. Въпреки това пъхна банкнотата в деколтето ѝ.

— Благодаря! — прошепна тя, изчерви се и веднага измъкна банкнотата.

— Трябваше да се срещнем тук — продължи Ласитър. — Аз обаче закъснях. Но защо братята не са ме почакали няколко дни?

Случило ли се е нещо?

— Нямам понятие. Мисля, че бяха запазили стаи само за една нощ.

— А не оставиха ли съобщение накъде мислят да пътуват?

Къдрокосата главица се поклати със съжаление.

— Не! Господата не са споменавали и дума, че очакват някого.

Положението не беше напълно отчайващо, но все пак твърде неприятно.

— Сега ще изпълня поръчката ви!

— Една бутилка!

— А каква марка предпочитате? Вашите познати пиеха ръжено.

— Скъп бъркоч, нали?

— За съжаление, да! Вашите познати можеха да си го позволят — тя го изгледа изпитателно от главата до петите. — Личеше им, че са заможни хора.

— Аз не съм твърде заможен, но бутилка ръжено уиски бих могъл да си позволя.

Момичето се усмихна мило и каза:

— Ще ви го донеса веднага.

Ласитър отвори вратата пред нея. После се изми и облече чиста риза. Тъкмо се сресваше и на вратата се почука.

— Влизайте! Отключено е!

Вратата се отвори. Но не беше нито Лори, нито келнер. Бяха двама високи здравеняци, облечени целите в черна кожа. Наемни стрелци! Във всеки случай, така изглеждаха. Ласитър се отнесе с респект към револверите им, които висяха в кобурите в ниско препасаните колани. Вероятно умееха добре да си служат с тях.

А той стоеше пред тях по риза, извадена над панталона. Коланът му с револвера 45-и калибър и паркъра беше захвърлен на леглото извън обсега му.

Двамата непознати влязоха в стаята, затвориха вратата и го фиксираха с поглед.

— Искаме да ви питаме нещо, мистър Ласитър! — каза единият, който беше с широко, едро лице. Другият имаше масивен четвъртит череп.

— Да? — Ласитър погледна единия, после другия.

— Питали сте Лори за братята Холдън. Защо?

Въпросът бе изненада за Ласитър.

— Защото са стари мои приятели. Видях имената им, записани долу в книгата за регистрация. Но какво ви засяга това?

— Засяга ни всичко, което е свързано с братята Холдън! — каза единият. Двамата се приближиха застрашително. — На Лори сте казали, че с братята сте имали уговорена среща. Къде трябваше да се срещнете?

— Момичето, изглежда, не е разбрало нещо.

Мъжът с едрото лице ненадейно сграбчи Ласитър за ризата и го дръпна към себе си.

— Хайде, казвай истината! Иначе ще се наложи насила да я измъкнем!

С изненадващо кроше Ласитър отблъсна мъжа от себе си. Ударът очевидно имаше желаня ефект, но после и двамата се нахвърлиха върху Ласитър и той не успя да отскочи към леглото. Тримата се строполиха вкопчени на пода. Събориха двата стола, насмалко не свалиха умивалника. Нападателите се нахвърлиха върху му и започнаха да сипят яростни удари. Слепешката, който успееше да улучи! Ласитър се защитаваше, отвърщаше на ударите и отстъпваше. Опита се с удар с глава да обезвреди единия — този с квадратния череп — но не успя да го улучи добре.

Мъжете бяха много силни. Освен че бяха двама, бяха тежки като волове и той с мъка си поемаше дъх под тежестта им.

Сега обаче ударът с глава успя! Този път негодникът нямаше шанс да се изплъзне, тъй като другият му бе препречил пътя. Той изкрещя и се претърколи настрани, като държеше носа и устата си с ръце.

Другият също изрева и обсипа Ласитър с градушка от удари по главата и брадичката. Главата му се люшкеше наляво-надясно под мощните удари. Всичко пред очите му се залюля и загуби очертанията си. Когато погледът му се проясни отново, първото нещо, което зърна, беше Ной Харпър с колт в ръка. Харпър нанесе ритник в задните части на нападателя, който все още се намирал върху Ласитър.

— Хей, ти! И аз съм тук!

Мъжът се огледа изненадан и замръзна. Ной Харпър се приближи и го изблъска встрани. Другият, който лежеше на пода,

престана да хленчи и също не се осмеляваше да помръдне. Харпър подаде ръка на Ласитър и му помогна да се изправи.

— Аз съм вашият съсед! — каза той и се усмихна подигравателно. — Чух шум от стаята ви и реших да погледна. Проблеми ли имате?

— Поразпитах камериерката за двама мои стари познати и поръчах бутилка уиски. Тогава дойдоха тези двама мъже.

— А донесохте ли уиски? — попита Ной Харпър.

— Слушайте, ние представяме в известна степен закона — каза мъжът с едрото лице и се надигна. — Хората, за които е питал, са бандити. С група престъпници са нападнали и ограбили влак. Ние сме детективи на железопътната компания и сме натоварени със задачата да заловим бандитите и да върнем заграбеното.

— Да, знам — блокчета злато на стойност половин милион долара! — каза Ласитър. — Няма да ме изненадате с това! Но защо не казахте веднага? — той потупа по рамото Харпър, който още ги държеше под прицел с колта. — А сега прибери това желязо! — после се обърна към детективите и продължи: — Ние също сме по следите на бандата. Вместо да се самоизтрепваме, нека да си помагаме взаимно.

— Вие от федералната полиция ли сте? — попита изненадан мъжът с масивната челюст.

— На прав път сте! — потвърди Ласитър. — Седалището на бандата е в Салина. В салона на Гибън. Останалите живеят там. Те също са по следите на братята, които офейкали с общата плячка.

— Какво! Чуваш ли, Фреди?

Фреди — това беше мъжът с квадратния череп. До момента той не беше отронил и дума.

— Чух, Люис! — каза той и отиде до вратата. Лори чакаше вън. — Донеси още чаши! — каза той, взе бутилката и чашата, които тя бе донесла, и затвори вратата.

Този тип като че ли стана разговорлив, помисли си Ласитър. Мъжът продължи да говори даже когато вадеше със зъби запушалката на бутилката.

— Говори се, че братята продължили към Омаха. Ние напускаме Гранд Айлънд с ранния влак. Съжалявам много за това, което стана, но проверяваме всеки, който се интересува от братята Холдън, за да съберем повече информация. Омаха е голям град!

— Имате ли нещо против, ако пътуваме заедно? — запита Ласитър и протегна ръка на Фреди. — Казвам се Ласитър.

— Аз съм Фреди Бенджамин. А той е известен като Луи Четиринайсети. Само вижте как е облечен.

Ласитър подаде ръка и на Люис, но не откри във вида му нищо необичайно, което да му дава правото да носи такова име. Ной Харпър последва примера на Ласитър, но на няколко пъти скришом го смуща в ребрата.

Лори се върна с три чаши, като отбягваше да погледне Ласитър в очите. Той пое чашите от ръката ѝ, а Фреди разля от питието. По четири пръста, както бе прието, в обикновени водни чаши. Четиримата се чукнаха и отпиха. Лори излезе веднага.

След като си побъбриха, детективите изчезнаха. Уговориха се да се срещнат с Ласитър и Ной Харпър рано сутринта на гарата. И всички да бъдат точни! Пет минути преди отпътуването на влака.

— Омаха! — каза Ной Харпър и си наля нова порядъчна порция. — Напоследък Джак Холдън се мъкнеше с една от курвите на Гибън. В Омаха той има обаче една своя бивша, от която все не успява да се отърве. Джесика Окланд или Оуглънд се казва тази гъска. Пее в разни долни заведения. Няколко пъти съм го казвал на Гибън. Но никой не ме чува! Ласитър, доволен съм, че те срещнах — той го потупа по рамото и обърна чашата на един дъх. — Какво ще правим утре с тези набедени детективи от Железопътната компания? Трябва веднага да изчезваме! Утре сутринта, докато тези будали обикалят перона, ние вече ще бъдем там и ще намерим оная, за която ти казах. Знаеш ли само какви гърди има и задник като праскова! Той винаги бълнуваше за нея — Харпър се ухили широко. — Не може да не открием такава жена!

Харпър започна да става симпатичен на Ласитър.

— Да си събираме нещата и бегом към гарата! — каза Ной Харпър и извади джобния си часовник. — Господи! Имаме само десет минути!

Той изхвърча от стаята, забързан да опакова багажа си.

Когато стигнаха до гарата — запъхтени, натоварени с тежкия си багаж през рамо — влакът, който потегляше на изток, беше все още на перона.

* * *

Омаха беше голям град — железопътен център и пристанище на Мисури. Независимо от това, в центъра на града се намираше крайният пункт на многобройни линии от всички посоки, които се поддържаха от пощенски или товарни конски коли.

Тук пулсираше истинският живот! Човек трябваше само да си държи очите отворени.

— Детективите на Железопътната компания вече са разбрали, че не сме от федералните власти — каза Ной Харпър, когато слязоха от влака в Омаха.

Двамата закрачиха по перона към изхода на гарата, натоварени с тежкия си багаж.

— По това време на деня певиците от кръчмите сигурно са още в леглото — каза Ласитър.

— Имам тук някои познати, които ще ни помогнат — отвърна Ной Харпър. — Но нека най-напред да си потърсим подслон и да се освободим от този товар.

— Добро предложение!

В града имаше два хотела. И двата бяха в близост до гарата. Ной Харпър избра по-скъпия. Ласитър бе изненадан от съчетанието на изискана елегантност с просташки разкош. Рецепцията беше аранжирана като индийски храм, или поне изглеждаше така, както си го е представял американският архитект. В залата на ресторанта човек се чувстваше като на палубата на някой от новопостроените презокеански гиганти. Само дето подът тук, в Омаха, не се люлееше.

На прозорците в стаите висяха фини завеси, сини на цвят. Всичко останало беше в бяло. Леглата, тапетите, таванът, рамките на картините и огледалата, лампите, дори подът. Бели бяха и различните по размер килими.

Две усърдни момчета от прислугата поеха багажа им и го понесоха. Ласитър се видя принуден да им помага нагоре по стъпалата, тъй като се страхуваше, че слабичкото момче в яркочервена ливрея ще се огъне всеки момент под товара.

След като се настаниха, хапнаха набързо в ресторанта и се отправиха в града.

— Познавам един стар комарджия — играл е, печелил и губил във всички барове, салони и игрални зали около железопътната линия покрай Саут Плейт Ривър — обясни Ной Харпър. — Обзалагам се, че познава онази гъска и ще ни упъти как да я намерим.

Продължиха по главната улица. Непосредствено зад станцията за смяна на конете на пощенската линия се намираше малка стара къща, по-скоро дървена барака, още от времето на първите заселници.

— Чакай тук! — нареди Ной Харпър на спътника си и влезе сам в дворчето. Входната врата на къщата се оказа на задната ѝ страна. Ласитър виждаше Харпър, докато той се изгуби между дърветата и буйната зеленина.

Харпър се върна усмихнат само след три минути.

— Казва се Джесика Оукланд. Прозява се в салона на Уимър. Моят стар приятел не я е виждал обаче от доста време.

— А къде се намира салонът на Уимър?

— Отсреща, на стария пощенски път. Веднага зад ъгъла — отвърна Харпър.

Тръгнаха по една от широките странични улици, след около триста ярда стигнаха до стария пощенски път и видяха заведението. Ной Харпър погледна джобния си часовник. Беше още много рано. Въпреки това вратата на салона стоеше широко отворена.

Някакъв чернокож метеше пода. Всички столове бяха обърнати върху масите.

— Хелюу! — поздрави Ной Харпър. Ласитър само докосна с пръст периферията на шапката си.

— Още е затворено! — каза негърът. Той носеше син костюм, а върху него бе препасал светлокафява кожена престилка. На плешивата си глава бе нахлупил железничарска фуражка. — Не сервираме нищо, даже за особено жадни господа!

Двамата влязоха в залата.

— Не искаме пиене. Само ще питаме нещо — каза Ной Харпър.

Ласитър бръкна в джоба си, извади един сребърен долар и го пусна в дланта на Харпър. Той подхвърли монетата нагоре и пак я улови, после я метна над една маса с осем стола право към негъра, който с мълниеносна реакция сграбчи монетата още във въздуха и тя незабавно изчезна в джоба на панталона му.

— Какво желаете, господа? — попита той, любезно усмихнат. За един такъв сребърен долар сигурно метеше цяла седмица кръчмата на стария Уимър.

— По кое време ще пее Джесика?

Чернокожият заобиколи масата.

— Имате предвид Джесика Оукланд? — той поклати глава. Тя вече не е тук от доста време. Пипна някакъв богаташ, ако разбирате какво искам да кажа, господа.

Ласитър и Ной Харпър си размениха бързи погледи. И двамата бяха разочаровани.

— Знаете ли кога напусна Омаха и къде се премести?

Чернокожият отново поклати глава.

— Не е напускала Омаха. Само се премести отгатык реката. Там има огромно ранчо. Новите собственици са англичани — двама братя от Пенсилвания. Казват, че били от Лондон. Ако се съди по вида им, трябва да е било твърде отдавна. По-добре старик с дебел портфейл, отколкото младеж с празна кесия — негърът се изсмя. — Нали разбирате какво искам да кажа?

Ной Харпър не разбра. Ласитър се усмихна, защото вече бе видял, че в книгата за гостите на хотела срещу имената на братята бе записано Пенсилвания. Нямаше никакво съмнение. Новите собственици на ранчото отвъд реката не бяха никакви англичани, а братята Холдън, които едва ли имаха представа къде е Лондон, а за Пенсилвания бяха само чували.

— Далече ли е оттук? — заинтересува се Ной Харпър и скрито направи знак с ръка към Ласитър.

— Не много далеч. След като преминете реката, още два часа път с кола.

Ласитър подаде на Ной Харпър втори сребърен долар. Той го метна по същия начин право към негъра, като го сграбчи ловко още докато летеше във въздуха и го мушна веднага в джоба си.

— Благодаря ви много, господа! — каза чернокожият и отне за миг фуражката от главата си.

Ной Харпър се приближи до него и постави ръка на рамото му.

— Сър?

— Виж ме добре! — каза Ной Харпър. — Виж и този там! Никога не си ни виждал! Ясно ли е? Ние никога не сме стъпвали тук!

Разбираш ли какво искам да кажа?

Чернокожият прехвърли погледа си от Харпър към Ласитър и се ухили.

— Самата истина — аз никога не съм ви виждал.

Ной Харпър го потупа по рамото.

— Аз също благодаря. Продължавай си работата.

Двамата спътници излязоха на улицата и се спогледаха с усмивка.

— Да не губим време! Негърът има право! — каза Ной Харпър. — Братята наистина са богаташи. А за онази гъска не е било голяма жертва да се раздели с изкуството. И без това в песните и музиката беше твърде посредствена. Но в леглото! Човече, там била ненадмината!

— Може би ще трябва на първо време да поогледам сам — каза Ласитър. — Братята те познават. Ако те видят, всичко пропада.

Ной Харпър го изгледа с недоверие.

— Е, добре! — Ласитър вдигна ръце, за да успокои партньора си. — Но ще трябва да се промъкнеш незабелязано.

— Съгласен! — отвърна Ной Харпър и те пое, рамо до рамо, по обратния път към главната улица.

Бяха просто изоставили конете си в обора на хотела в Гранд Айлънд. Сега трябваше да си набавят нови. Зад хотела даваха коне под наем. Имаше коне, но онзи кождер искаше по сто долара. Сто долара за един кон!

Ласитър и Ной Харпър се спогледаха.

— Нямам повече мангизи — призна Ной Харпър смутено. — Ако не платят братята Холдън, ще трябва да поемеш и моята сметка в хотела.

Ласитър бръкна в джоба си, без да каже дума. Ето още нещо за отчета на разходите. Ще трябва в сметката да впише два коня. Единият са застреляли бандитите, а другият са му отмъкнали червенокожите. Нека момчетата във Вашингтон се убедят какъв тежък живот води самотният агент на Бригада Седем в този суров мъжки свят. Но дали тези самохвалковци изобщо бяха в състояние да проумеят подобно нещо. По дяволите!

Малко по-късно препуснаха към реката. Тя се оказа полупресъхнала. Двата сала лежаха изоставени на полегатия бряг в

очакване да завалят дъждовете високо в планините. Преминаха на другия бряг сухи. Само конете трябваше да нагазят в плитката вода. Пътят се разклоняваше при табела с надпис ранчо „Годланд“. Докато яздеха нататък по полския път, Ной Харпър за хиляден път описваше как изглеждат братята Холдън. Ласитър мълчеше и слушаше внимателно.

Точно след два часа пред погледа им се откри долина, в която бяха разположени сградите на ранчото. В средата на долината имаше езеро. Не много голямо, но с достатъчно вода за отглеждането на десетина хиляди глави добитък.

Пътят водеше през малка горичка. Когато излязоха на открито, спряха, за да обсъдят по-нататъшните си действия.

— Ако там са копелетата, които търсим, дай сигнал с изстрел — каза Ной Харпър. — Веднага пристигам и ще пипнем негодниците. Ще изпеят къде е скрито останалото злато. А какво ще правим с ранчото, Ласитър? По дяволите! — той облиза устни. — Винаги съм искал да притежавам такова нещо.

— Рибата е още в морето, така че не бързай с тигана! — прекъсна го Ласитър.

— Исках само да дам предварителна заявка — Ной Харпър го погледна с усмивка. — Можем така да направим подялбата, Ласитър, за компенсация ще получиш повече злато.

— Ако изобщо го имаме!

— Не ми разваляй мечтите!

— Скрый се в храстите — каза Ласитър и смушка коня си.

— Ако чуя изстрели, пристигам, нали?

— Да — отвърна Ласитър, извърнат назад. — Но преди това не се мяркай!

Ласитър се спусна в долината към сградите на ранчото. Основната сграда беше построена във викториански стил и напомняше на големите здания от робовладелските плантации в далечния Юг.

От къщата го бяха забелязали. Когато Ласитър спря коня си пред голямата къща и скочи от седлото, от портата излязоха трима мъже и го фиксираха с изпитателни погледи.

— Здравейте! — Ласитър вдигна ръка за поздрав. — Мога ли да говоря със собственика на ранчото? Търся работа като ветеринарен

лекар. Имам цял куп писмени препоръки. Неотдавна спасих цяло стадо говеда от чума.

Който има много пари, е доволен. Но той живее в постоянен страх да не ги изгуби. Страхуват се и хората, които нямат много пари, но притежават добитък. В душите им винаги има стаен страх, че лоша епидемия може да унищожи стадата им и да ги доведе до просешка тояга. Затова ветеринарният доктор беше важна личност. Особено когато притежаваше доказателства за успешната си практика.

— Почакайте! — каза единият от мъжете с мрачен поглед. С това очевидно искаше да покаже колко важна е ролята му в ранчото. С едва забележим скрит знак с ръка той заповяда на другите двама да охраняват прищълеца, обърна се и влезе обратно в къщата.

Ласитър се усмихна, изпълнен с надежда, и си помисли за Ной Харпър, който дебнеше някъде там горе и сега сигурно го наблюдаваше.

3

От голямата врата излезе Джим Холдън и застана в сянката на покритата веранда. До него се спря въоръженият мъж с мрачния поглед. И двамата мълчаха, само наблюдаваха Ласитър. Изглежда, Джим Холдън най-сетне се убеди, че новодошлият му е напълно непознат.

Той закричи по верандата, а мъжът с мрачния поглед го следваше неотлъчно от лявата му страна като флигеладютант. Другите двама от охраната, вляво и вдясно от Ласитър, се обърнаха към шефа си. Погледите им изразяваха смесица от раболепие, любопитство и напрегнато очакване.

Според разказите на Харпър Джим Холдън беше по-младият от братята. Той беше висок, около четиридесетгодишен мъж с приятна външност и дръзко, симпатично лице.

Джак Холдън беше по-нисък и грозен. Двата малко си приличаха.

Джим Холдън се спря в началото на стълбата, която се спускаше от верандата, и погледна отвисоко към Ласитър.

— Откъде знаете, че имаме нужда от ветеринарен доктор? — попита той с недоверие.

Ласитър поклати глава:

— Разпитвам просто така! Последната ми работа беше в Чикаго. В една кланица. Но там не беше за мен.

— Не беше за вас? А къде сте били преди това?

— В едно ранчо, надолу в Мемфис.

— А преди?

— Това беше първото ми назначение.

— Защо напуснахте ранчото? За да опознаете света ли? — Джим Холдън продължаваше с въпросите си.

— Нещо такова. Като доктор в кланицата печелех доста добри пари. Но аз съм малко особняк. Предпочитам по-малко пари, но да не

ми мирише на кръв. Влече ме миризмата на трева и сено, на говежди тор и конска пот.

Собственикът на ранчото кимна и се засмя:

— Така казвате вие, мистър...

— Казвам се Ласитър.

— Аз съм Холдън. Джим Холдън. Да, тук имаме нужда от ветеринарен доктор. Аз обаче не разбирам много. Тези въпроси ги урежда брат ми. Заповядайте вътре — той подаде ръка на Ласитър. — Брат ми в момента е извън ранчото. След два часа ще се върне.

Ласитър изкачи стъпалата и тръгна след Джим Холдън към вратата. Двамата въоръжени останаха долу. Единият отведе коня на Ласитър на сянка.

Джим Холдън въведе госта в къщата. Приемната беше извънредно просторна. Пред камината, в която гореше огън, бяха разположени шест кресла. Джим Холдън покани Ласитър да седне.

— Заповядайте, докторе! Ще изпратя човек за брат ми. Сигурно няма да се забави много.

Ласитър седна. Джим Холдън тръгна обратно към изхода, но в същото време на стълбата откъм втория етаж се появи една шикозна блондинка и го извика по име. Ласитър се усмихна. Това трябваше да е Джесика Оукланд — възлюбената на Джек Холдън. Тя целуна съвсем непринудено Джим и направо му се хвърли на врата, а той, изглежда, се почувства неловко пред госта. Двамата размениха няколко думи, после тя се върна нагоре по стълбата, а той излезе навън.

Ласитър се чувстваше самотен и изоставен в огромната зала. Цареше пълна тишина, не се долавяше нито тракане на съдове, нито шум от рязане на дърва, нито звук от обичайните работи в едно ранчо.

Джим Холдън се върна след четвърт час.

— Брат ми след малко ще бъде тук, доктор Ласитър — Джим Холдън се приближи до камината и замръзна на място, без да успее да довърши думите си. Ласитър бе извадил своя паркър и го държеше на прицел. Предпазливо, за да не създава недоразумения, Джим Холдън вдигна ръце. Богатият човек трепери не само за състоянието си. Не по-малко потискащ е страхът за собствения живот. Какво струва богатството, ако си мъртъв?

Ласитър даде знак на Джим Холдън да се приближи, приведе се леко и с мощен удар го улучи под брадичката. Високият мъж рухна, без

да издаде нито звук.

Вратата се отвори. В залата влязоха неколцина мъже. Единият от тях говореше нещо на останалите. Той тръгна към камината, а другите продължиха направо и бързо се изкачиха по стълбата към горния етаж. Ласитър ги наблюдаваше неподвижен. В краката му лежеше в безсъзнание Джим Холдън, но никой от мъжете не погледна нататък.

Мъжът, който се приближаваше, беше Джак Холдън! Нисък, набит, с дебел нос и огромни уши. Тънки устни, които не бяха в състояние да скрият развалените зъби. Негърът от салона на Уимър бе напълно прав. Този тип имаше по-скоро отблъскваща външност. Но беше богат! Все още беше богат!

Джак Холдън замръзна на място, когато забеляза брат си проснат на пода. Въпреки това запази самообладание и ръката му мигновено посегна към револвера. Движението остана недовършено, когато зърна дулото на паркъра на Ласитър, насочено застрашително в лицето му.

— Какво значи това? — изръмжа Джак Холдън раздразнен. — Не сте никакъв ветеринар, така ли?

— Това беше само шега! — каза Ласитър и отклони пушката към лежащия в безсъзнание. — Идвам да уредим една сметка! И двамата ще се простите с живота си, ако не си тръгна оттук със златото.

— За какво злато... — Джак Холдън предпочете да замълчи. Ясно беше, че няма смисъл да залъгва Ласитър с приказки, но все пак направи още един опит. — Ако брат ми е признал нещо, аз ще отрека всичко!

— Шегуваш се, амиго!

Джак Холдън се втренчи в него и преглътна. От горния етаж се дочу тропот на ботуши. Той веднага извърна поглед нагоре.

Мъжете се връщаха. Носеха чанти, куфари, торби и сакове.

— Не казвай нищо! — прошепна Ласитър. — Отпрати ги, ако се спрат!

Джак Холдън се взираше в него с безизразен поглед.

Ласитър продължаваше да държи брат му под прицел с пушката.

— Ако не изпълняваш, ще стрелям!

— А какво ще стане с вас тогава?

— Няма да узнаете, защото ще бъдете мъртви. И двамата — отвърна Ласитър спокойно.

Заети с товара си, мъжете минаха през залата, без да им обърнат внимание.

— Искам златото! — каза Ласитър, когато вратата се затвори след последния от хората с багажа.

Лицето на Джак Холдън трепна, тъмните му очи блеснаха.

— Нищо не остана! — каза той. — Вложихме всичко в това ранчо.

— Половин милион? — Ласитър се усмихна вяло. — За половин милион може да се купи половината Тексас.

Джак Холдън се втренчи в него.

На горния етаж се появи блондинката и слезе по стълбата. Джак Холдън присви очи и проследи всяка нейна крачка. Тя забеляза двамата мъже, но не ги удостои с поглед, а мина покрай тях с гордо вдигната глава и излезе през вратата, която един от мъжете държеше отворена пред нея.

— При Уимър ли се връща? — запита Ласитър с подигравателен тон.

Джак Холдън се извърна изненадан и отново се втренчи в Ласитър:

— Откъде знаете...

— В моята професия трябва да знам всичко. Във всеки случай — почти всичко...

— Кой сте вие?

— Името ми е Ласитър. Не съм ветеринар. Но това вече го изяснихме.

— Железницата! Вие работите за Железопътната компания?

Ласитър поклати отрицателно глава:

— Не, но и те ще дойдат! Дотогава ние ще сме изчезнали оттук.

— Ние?

— Ние тримата! — каза Ласитър. — И златото!

Погледът на Джак Холдън отново стана безизразен.

Въпреки това си личеше, че умът му работи трескаво.

— И така — подкани го Ласитър. — Тръгвай напред или ще стрелям!

Джак Холдън преглътна и каза:

— Гибън! Ясно — ти си от хората на Гибън. Пратил те е оня тлъст дебелак от Салина, който прави пари с противните си курви.

— Грещиш! Но в едно имаш право — и те ще дойдат. Може би Ричард Гибън ще изпревари дори хората на Железопътната компания.

— От федералните власти ли сте?

— Детинщини! Ако бях от тях, рискувам да бъда подведен под отговорност! Дори само за това, че държа на прицел един напълно беззащитен човек!

Ласитър спокойно опря дулото на двуцевката в гърба на лежащия в безсъзнание мъж.

— Нещо повече, решен съм да го застрелям, ако веднага не ми кажеш къде е златото. Дори да предположим, че съм от федералната полиция, това няма да е истина, щом офейкам скоро със златото, нали?

Джак Холдън поклати глава.

— Само брат ми знае къде е златото.

— Тогава си седни на задника! Но нито за миг не забравяй, че онези от железниците вече са на път насам. Помисли си за Ричард Гибън и неговите изпечени главорези. Той също е потеглил. Води всички, които е успял да събере.

Джак Холдън седна срещу него и сложи големите си ръце на бедрата. По всичко личеше, че той дебне и чака своя шанс. Ласитър още не го беше обезоръжил, също и брат му. Успя да го направи едва сега, когато Джим Холдън се размърда на пода. Ласитър избута с цевта на пушката колта от кобура му и с удар го запрати по гладкия теракотен под чак до камината.

Погледът на Джим Холдън беше още мътен. Ласитър го изправи на крака.

— Пригответи кола с бързи коне и чакай с тях пред верандата, Джак! — каза Ласитър и заби дулото на двуцевката под брадичката на брат му. — През това време ние двамата ще вземем златото — после измъкна колта на Джак Холдън от кобура и също го насочи към шията на брат му.

Той се беше посъвзел и бе разбрал какво става, въпреки че още не подозираше кой е този тип пред очите му.

— Ние сме в ръцете му, Джим! — каза Джак Холдън. — Трябва да се подчиним.

Джим Холдън го изгледа с яростен поглед.

— Действай, Джак! — заповяда Ласитър.

Джак Холдън се обърна и тръгна към вратата.

— Сега е твой ред, Джим Холдън! — каза Ласитър. — Тръгвай или ще стрелям!

Той хвърли револвера на Джак Холдън върху едно от отдалечените кресла, сграбчи ръката на Джим и го бутна към стълбата. Ласитър беше нащрек. Ако допуснеше да бъде изненадан — от Джим Холдън или от друг, всичко беше свършено.

Джим изкачи бавно стълбите, спря на площадката на втория етаж и изгледа Ласитър.

— Продължавай!

— Къде?

Ласитър опря показалец в двата спусъка на двуцевката.

— Броя до три! Едно!

Джим Холдън пое дълбоко въздух. Погледът му беше вперен в очите на Ласитър.

— Две! — продължи Ласитър.

Джим Холдън се подчини и продължи по коридора. Към средата спря пред една врата, сложи ръка на бравата и отвори. Ласитър го изблъска навътре в стаята. Помещението беше твърде оскъдно обзаведено. Стените бяха облепени с тапети на цветя. Подът беше гол. До едната стена имаше маса, отсреща — дървено легло и това беше всичко.

— Там! — каза Джим Холдън и посочи леглото.

Ласитър затвори вратата зад себе си и се огледа. Джим Холдън чакаше тъкмо този момент, за да се хвърли върху него.

Ласитър все още не бе открил златото и затова не искаше да застреля Джим Холдън. Може би по-късно щеше да му бъде полезен. Освен това — да застреля с паркър човек, който го напада, но само с голи ръце — това противоречеше на неговите принципи. Достатъчно бе само да дръпне спусъка и двата заряда сачми щяха да изхвърлят Джим Холдън през дървената стена.

Той беше висок и тежък противник. Двамата се вкопчиха един в друг и паднаха на пода, пушката беше притисната между телата им. Джим Холдън бе успял да остане отгоре. Той знаеше, че Ласитър има и револвер 45-и калибър, и сега се опита да го измъкне с едната ръка, като замахна да удари с другата. Ласитър успя обаче да се изплъзне и избегна удара в последния момент. Заудря яростно с юмруци, извъртя се, сви крака и успя да стегне противника си в задушавача хватка.

Пушката падна на пода. Джим Холдън се опита с отчаяни усилия да я достигне с ръка. Не успя, но опита пак с мощен тласък на тялото си да се освободи от хватката. И този опит бе неуспешен, но затова пък му се удаде да обхване тялото на Ласитър с дясната си ръка. Тогава го удари с лявата в лицето и отново се хвърли напред. Така той все пак успяваше при всеки следващ опит да придърпа Ласитър три крачки напред. При последния опит обаче Ласитър просто отпусна хватката. Това бе така неочаквано за Джим Холдън, че той излетя с мощен тласък, тресна черепа си в стената и се свлече на пода.

В този миг вратата се отвори с удар и в стаята нахълта Джак Холдън. Той зърна двуцевката, която се търкаляше на пода, и се спусна към нея. Ласитър бе успял обаче да се извърти и бе извадил своя револвер 45-и калибър.

Джак Холдън замръзна, полуприведен напред, после размаха бясно ръце, за да запази равновесие, вдигна ги високо и застина неподвижен.

Ласитър се изправи, вдигна пушката и попита:

— Готова ли е колата?

Джак Холдън кимна.

— Тогава чакай долу! Ние имаме още работа тук.

Джак Холдън се обърна към вратата.

— Сложи и малко провизии — каза Ласитър.

— Добре! — отвърна Джак Холдън и слезе по стълбата.

Ласитър се опря на стената и за миг затвори очи, изтощен от борбата и плувнал в пот. Едър и силен беше този Джим Холдън. Не след дълго и той дойде на себе си. Ласитър изчака, докато съзнанието му се проясни, и отново го заплаши с двуцевката:

— Да продължим оттам, докъдето бяхме стигнали!

Джим Холдън го изгледа с яростен поглед, стана на крака и се приближи към леглото. С една крачка Ласитър се озова до него и опря дулото в ребрата му.

Джим Холдън се наведе и свали дюшека на пода. Под него имаше наредени дъски. Извади няколко от тях и отдолу се появиха обичайните торби за злато, изработени от тъмнокафява мека кожа.

Джим Холдън започна да ги вади една след друга. Ласитър не вярваше на очите си. Взе една и я отвори. Нямахте съмнение! Намерил бе златото!

* * *

Златото беше в невероятно количество. Под леглото се намираха и два обемисти сака от плътен пъстър плат, в които е било превозено златото. Ласитър заповяда на Джим Холдън да нареди торбите в саковете. Те се оказаха толкова тежки, че сам човек не беше в състояние да носи и двата.

Ласитър взе единия в дясната си ръка и с паркъра в другата закрачи след Джим Холдън, който пое напред с другия сак. Един след друг излязоха с тежкия товар от стаята и се насочиха към стълбата.

— Чакай! — прошепна Ласитър.

Ласитър огледа приемната долу, после коридора зад тях, след това хвърли още един поглед надолу. Никъде не се виждаха, нито се чуваха хора. В голямата сграда цареше гробна тишина.

— Продължавай! — прошепна Ласитър.

Ласитър беше нащрек, тъй като не очакваше Джим Холдън да се откаже така лесно от богатството. От Ной Харпър бе чувал, че когато въпросът е дали да спечели, или да изгуби всичко, той винаги е готов на риск. Въпреки това Джим Холдън успя да го изненада.

Той тръгна към стълбата, но направи само една крачка, завъртя се неочаквано и сграбчил тежкия сак с две ръце, го стовари с всички сили върху Ласитър. Той се строполи надолу по стълбата. Беше в съзнание и с единствената мисъл, че тежката чанта със златото, с която Джим Холдън бе описал почти кръг около себе, сигурно му е пречупила гръбнака след страхотния удар. Ласитър направи кълбо надолу по стъпалата, без да изпуска своя сак и паркъра, но и без да успее да намери някаква опора, и продължи да пада.

Сакът на Джим Холдън бе останал на горните стъпала. Ласитър зърна три стъпала по-ниско револвера си, който бе излетял от кобура при падането. Видя също как Джим Холдън се спусна да го грабне. Ласитър се прицели, но нов сблъсък от свличането по стълбата отклони ръката му нагоре.

Джим Холдън забеляза това, успя да грабне револвера и мигновено го насочи към Ласитър, който вече бе успял да насочи пушката малко по-ниско. Той стреля в същия миг, в който и оръжието в ръката на Холдън изтрещя и избълва пламък.

Ласитър дръпна и двата спусъка. Последва мощен тътен, като че ли сградата бе вдигната във въздуха. От двете цеви блеснаха пламъци, дълги цяла стъпка, и стълбището мигновено потъна в дим. Едрите сачми просвистяха във въздуха, раздробиха дървената облицовка, забиха се в тялото на Джим Холдън и го отхвърлиха нагоре. Той се преобърна във въздуха и се стовари тежко на пода. Дрехите му бяха обхванати от пламъци и дим.

Продължавайки да се свлича по стълбата, Ласитър се блъсна в стената и най-сетне намери опора. Пусна сака със златото, отвори веднага двуцевката и извади нови патрони. Празните гилзи се изтърколиха по стъпалата, а двете цеви продължаваха да димят. Ласитър зареди два нови патрона и затвори пушката. Скочи на крака и хукна нагоре по стъпалата. Грабна револвера си и смъкна в приемната най-напред единия, после другия сак.

Изстрелите без съмнение бяха чути, но отвън притича само Джак Холдън и се спря на вратата. Оттам той не виждаше брат си. През това време Ласитър намери прикритие зад една широка етажерка за книги. Джак Холдън виждаше само двата платнени сака. Сигурно знаеше, или поне се досещаше, за съдържанието им.

— Ела бързо! — извика Ласитър. — Брат ти има нужда от помощ!

Джак Холдън се втурна с широка крачка в залата, но след миг — когато съзря Ласитър, — замръзна на място и вдигна ръце.

— Къде е Джим? — попита той с пресипнал глас.

— Вдигай саковете и ги носи в колата! — заповяда Ласитър.

— Къде е брат ми?

Ласитър насочи паркъра към гърдите му.

— Веднага щом тръгнем, вашите хора ще могат да се погрижат за него. Не му отнемай от времето, през което той може да бъде спасен.

Джак Холдън бе обхванат от ярост, но се подчини. Вдигна тежко саковете в ръце и ги помъкна към вратата. Товарът се оказа непосилен за него. До изхода му се наложи на три пъти да ги пуска на пода, за да си откъхне.

Ласитър отвори вратата пред него, промъкна се напред зад гърба му, сграбчи го за дясната ръка и го изтегли встрани. Двамата замръзнаха на място. Ласитър се огледа във всички посоки. Джак

Холдън също обиколи с поглед наоколо, полуприведен, с двата сака спуснати на земята.

— Тежко ли е ранен брат ми? — прошепна той.

— Продължавай! — изръмжа Ласитър. Колата, в която бяха впрегнати два коня, бе спряна пред стълбата на верандата. Кафявият кон на Ласитър бе привързан отзад. Наоколо нямаше жива душа.

Джак Холдън се извърна и изгледа диво Ласитър. Той от своя страна опря дулото на двуцевката в гърдите му.

— Ако скочиш срещу мен, ще ти се случи нещо много по-лошо, отколкото на твоя брат.

Джак Холдън се обърна, вдигна отново саковете и тръгна. Беше в състояние да се движи с малки, несигурни крачки, трепереше от напрежение, а лицето му бе зачервено от усилието. Ласитър му позволи да пусне саковете на земята преди стълбата и да ги снесе един по един долу, за да ги натовари на платформата на фермерската кола.

Погледът на Ласитър шареше неспокойно наоколо. Не изпускаше от очи и прозорците на голямата къща.

— Качвай се и потегляй! — викна той рязко, когато Джак Холдън се опря изтощен на задното колело.

Джак Холдън мина напред, качи се на колата и седна на капрата. Ласитър се метна отстрани на платформата, опря се ниско на пода и насочи отново паркъра към Холдън, който припряно грабна поводите и камшика.

Конете потеглиха. Холдън ги подкара в тръс. Ласитър се огледа предпазливо назад. Нямаше никакво движение в ранчото. Едва когато приближиха горичката, неколцина мъже изскочиха от помещенията за прислугата и затичаха към къщата.

Без съмнение, за Джим Холдън всяка помощ беше отдавна излишна. Улучен бе смъртоносно от едрите сачми от двете цеви на паркъра. Ласитър бе убеден, че Холдън бе осъзнал напълно риска, преди да го нападне.

Джак Холдън дръпна рязко поводите на конете. Причината беше Ной Харпър, който изскочи на пътя пред приближаващата кола. Ужасен, Холдън се извърна назад към Ласитър. На времето заедно с Харпър бяха в шайката на Ричард Гибън. Братята бяха напълно наясно, какво можеха да очакват от някогашните си партньори.

— Продължавай! — заповяда Ласитър.

Джак Холдън подкара конете, а Ласитър стана прав.

— Стой! — каза той, когато се изравниха с Ной Харпър, и скочи от колата. При това погледът му не отмина елегантната карета, която бе спряна недалече от пътя между дърветата. В нея беше блондинката, за която предполагаша, че е Джесика Оукланд и която бе напуснала само преди половин час ранчото.

Ной Харпър приближи, отвори единия от саковете, грабна една кожена торбичка и като я размаха триумфиращ към Ласитър, изрева:

— Златото! Ийхууу!

— А тази коя е?

— Онази гъска! — каза Ной Харпър. — Напуснала го, защото се оказал голям скъперник. Аз не съм чак толкова стиснат. Затова тя ще остане при мен. А сега накъде ще потеглим? Всъщност, Джак повече не ни е нужен. Да го очистят ли?

— Ной! — прошепна Джак Холдън съкрушен.

Ной Харпър се ухили злобно:

— А може би предпочиташ да почакаш, докато паднеш в ръцете на Ричард Гибън? Момчетата му ще те накълцат на парчета. Брат ти къде е?

Джак Холдън се обърна към Ласитър, който само вдигна рамене.

— Правилно! — каза Ной Харпър и посегна към револвера си. — Но и Джак не ни трябва повече.

— Не пипай оръжието! — заповяда Ласитър.

— Какво?

— Не пипай револвера и отпрати момичето!

Ной Харпър изблещи очи.

— Да оставя... Ти луд ли си? Ти виждал ли си я? Ласитър, тази кукла е върхът!

— Въпреки това отпрати я! — продължи да настоява Ласитър. — Добре, от мен да мине! Щом е такова съкровище — остани при нея! Но няма да ме следваш!

Ной Харпър преглътна смутен:

— Ще ми дадеш ли единия сак?

Ласитър завъртя дулото на паркъра:

— Долу ръцете от златото!

— Хей! — Ной Харпър пусна обратно торбата, за да освободи ръцете си. — Мислех, че сме приятели!

— Да, приятели сме, но без оная гъска!

— Но защо, Ласитър? — продължи Ной Харпър. — Да я вземем със себе си — ще имаме и нещо за душата. Аз не държа да бъде само моя! Ти успя ли поне да я видиш?

Ласитър се качи на колата.

— Давай, Джак!

Джак Холдън подкара конете.

— Но, Ласитър! — измънка Ной Харпър и погледна смаян след колата. — Тя е жена от класа!

Колата продължи пътя си. Ласитър погледна назад едва когато чу приближаващ се тропот от конски копита. Настигаше ги самотен ездач. Ной Харпър! Ласитър заповяда на Холдън да спре и се наведе към спътника си.

— Това тук е по-съблазнително от десет жени, нали?

Ной Харпър само се усмихна в отговор, спря коня и скочи от седлото. Привърза коня отзад на колата и мина напред.

— Джак, можеш да изчезваш! — извика Ласитър.

Джак Холдън се огледа, за да го види по-добре.

— Пускаш ме да си вървя? Пускаш смъртния си враг? Ти си убил брат ми, кучи сине! Сериозно ли мислиш, че е достатъчно да кажеш: „Джак, можеш да си вървиш!“ и сметките ни са уредени?

— Брат ти искаше да ме убие!

— Сега аз ще го свърша заради него! — изкрещя Джак Холдън побеснял.

Ной Харпър се качи на колата и само с един удар го свали от капрата. Холдън тупна на земята, преобърна се и остана да лежи неподвижен. Ной Харпър пое юздите и камшика и потегли.

— Накъде, Ласитър?

Ласитър потърка носа си.

— Засега само да потеглим!

Ной Харпър го изгледа подозрително.

— Към Омаха?

Ласитър го погледна и се ухили.

— Да. И ще си платиш сам сметката в хотела!

Усмивката на Ной Харпър стана по-широка от Мисисипи.

— Ще си получиш и мангизите за коня!

— И все пак не разбирам как успяха тогава братята Холдън да ви премерят? Те изобщо не са толкова хитри!

— Това е дълга история.

— Разкажи ми! Имаме време.

— Виновен е Гибън! — започна Ной Харпър и за първи път без заобикалки си призна, че е участвал в обира на влака. — Аз имах съвсем различен план. Но Ричард Гибън е от онези всезнайковци, които знаят и могат всичко по-добре от другите. Предложих поне аз да придружа братята Холдън. Тогава нямаше да се случи нищо. Но не! И ето ти резултата! Толкова му е умът на онова копеле!

Той се обърна към Ласитър и се разсмя.

Ласитър за миг се изкуши от мисълта просто да го прогони оттук. Веднага обаче отхвърли тази идея. Все пак златото още не беше в безопасност. Кой ли още не го търсеше?

* * *

Ричард Гибън излезе от салона в Гранд Айлънд и запали цигара. Отсреща се зададоха двама високи, светлокоси мъже, облечени целите в черни кожени дрехи. В ръце носеха пътни чанти и вървяха в посока към гарата.

Ричард Гибън се обърна към мексиканеца и Артър Спенсър.

— Те ли са?

Соло Кампело и Артър Спенсър кимнаха. Тук, в Гранд Айлънд, имаха доста стари приятели. Не беше трудно да се осведомят, че тези здравеняци подозрително често разпитвали за братята Холдън. Узнаха също, че Ласитър и Ной Харпър са били в хотела. Само за кратко време. Вече бяха заминали. Никой не знаеше накъде. Тъй като конете им бяха изоставени в обора на хотела, беше близо до ума, че са отпътували с влака. Но с кой влак и в коя посока? Оказа се просто невъзможно да научат нещо повече.

Затова сега бяха твърдо решени да не изпускат от очи тези двамата, които така настоятелно бяха събирали сведения за братята Холдън.

Ричард Гибън вдигна ръка, посочи двамата мъже и тръгна. Мексиканецът и Артър Спенсър го последваха. Джет Бойд и

останалите мъже също закрачиха бързо, но поотделно или на малки групички по улицата след двамата непознати в черно.

Ричард Гибън и спътниците му успяха да стигнат входа на гарата малко по-рано. Двамата руси мъже в черно прекосиха улицата и се насочиха право към Гибън, без да забелязват, че хората на Джет Бойд междуременно ги бяха обкръжили. Опитаха се да заобиколят Гибън и спътниците му, но той препречи пътя им и любезно сне шапка за поздрав.

— Мистър Бенджамин и мистър Круув? — попита той и се усмихна подкупващо.

Двамата спряха, размениха кратки погледи и отново погледнаха Ричард Гибън.

— Да! — каза Фреди Бенджамин. — С кого имаме честта?

— Аз и моите хора забелязахме, че се интересувате от братята Холдън. Сега напускате града. Къде отивате? Братята Холдън ли преследвате?

— Какво ви засяга това? Кой сте вие изобщо? — отвърна Фреди Бенджамин.

— Отстранете се от пътя ни! — каза другият детектив. — Бързаме!

Ричард Гибън кимна, хората му притичаха на мига, обкръжиха двамата детективи, хванаха ги и отнеха револверите им. Детективите се съпротивляваха, но нападателите имаха чувствително надмощие. Луи Четиринайсети получи удар с нож в кръста и задъхвайки се, потрепери с цялото тяло. Фреди Бенджамин замръзна от ужас.

— Отговаряй! — просъска Ричард Гибън в лицето му. — Иначе те чака същото!

Детективът беше мъртъв. Ножът го бе улучил в сърцето. Не се свличаше на земята само защото мъжете бяха застанали плътно около него и държаха тялото му изправено.

Пред гарата настъпи оживление. Пътници и случайни минувачи бяха забелязали, че става нещо нередно всред групата въоръжени мъже.

— Искане да отпътуваме за Омаха — каза Фреди Бенджамин, все още под въздействието на преживявания шок. — Братята трябва да са отпътували нататък.

Едно едва забележимо движение с глава беше сигналът на Ричард Гибън за следващите действия. Проехтяха изстрели, мъжете се разбягаха. Двата детективи от железниците се свлякоха на земята. Единият — прободен с нож, другият — застрелян. Дочуха се крясъци и тълпата замръзна в ужас.

Артър Спенсър се оттегли. Мексиканецът бе изчезнал с другите. Ричард Гибън изчака, докато към детективите се спуснаха хора, за да им помогнат. Тогава се обърна и влезе в сградата на гарата.

Само след броени секунди нещата продължи обичайния си ход. Потокът от пътници и минувачи се разделяше за малко при входа, за да заобиколи мъртвите и хората, коленичили около тях. Само малцина непоправимо любопитни се спираха и рискуваха да хвърлят още един поглед.

Артър Спенсър изскочи срещу Ричард Гибън.

— Омаха! — каза Гибън замислено. — Какво търсят тези негодници в Омаха? Можеш ли ми обясни нещо?

— Може би — Артър Спенсър пхна показалеца на дясната ръка под яката на ризата си. — Преди време Джак Холдън ходеше при една курва в Омаха. Джесика! Разказваше, че пеела в публичен дом. „Салонът на Уимър“, ако не се лъжа. Мутрата на Джак е маймунска, но той явно притежава точно това, което търсят жените в един мъж. Те го преследват и понякога не може да се откачи от тях. Но по тази Джесика сам хлътна и непрекъснато мечтаеше за нея. Затова си мисля, че ония типове може и да имат право.

— Значи трябва да търсим Джесика?

— Да.

Ричард Гибън гледаше право пред себе си.

— Хм! — той вдигна глава и погледна Спенсър право в очите. — Защо тогава — по дяволите! — ми казваш едва днес, че Джак Холдън се мъкнел с някаква в Омаха?

— Никога не си ме питал за това!

— Някога не съм те питал за това? — избоботи Ричард Гибън гневно. — По цели дни съм мислил и на вас съм поставял същия въпрос: къде може да са се скрили тези предатели? Какво може да привлича един мъж, какво може да го подтикне към действие? Жена, семейство и кой знае още какво, по дяволите! Трябваше да се сетиш поне за тази жена.

— Ной Харпър спомена за нея няколко пъти, но ти не го изслуша.

— Харпър! Този не ми го... Какво! Какво каза? — споменаването на Харпър имаше неочаквано въздействие върху Гибън. Кръвта нахлу в лицето му. — Ной Харпър знае за тази жена?

— Да. И не само той!

— Бягай! — изпъшка Ричард Гибън. — Кажи им веднага! Всички да оседаят. Тръгваме веднага за Омаха. И горко ви, ако Ласитър и Ной Харпър са ни изпреварили!

— Наистина ли си мислиш, че е възможно?

— Ласитър и Ной Харпър без съмнение са узнали веднага същото, което знаеха онези типове в черните кожени дрехи. И после какво им остава — право в Омаха. При Джесика! Проклятие!

Влакът навлезе в гарата със съскане и бумтене. Пронизителният писък на локомотива проряза въздуха. Двамата мъже с мъка си проправиха път през тълпата и излязоха на улицата. Артър Спенсър вече тичаше, за да информира останалите.

Половин час по-късно напуснаха града и продължиха, следвайки брега на Саут Лейк Ривър в източна посока.

— Може би трябваше да вземем влака! — подхвърли Джет Бойд. — За няколко часа щяхме да сме там. Сега ще яздим три дни.

— Три дни ли! — Ричард Гибън се извърна към него. — Я си размърдай задника! Какво мислиш, аз за какво ви плащам? Хайде, побързо!

През цялото време яздиха с високо темпо и действително успяха да стигнат не за три, а само за два дни. Когато влязоха в Омаха, слънцето вече залязваше. Ориентираха се бързо — салонът на Уимър тук бе известен и на децата. Спряха на отсрещната страна на улицата срещу заведението, привързаха конете и всички влязоха вътре. Беше още ранна вечер, не бе дошло времето за представлението на Джесика.

Ричард Гибън поразпита бармана — мъж с черна брада. Очите му светнаха:

— Имате щастие, сър! Да, Джесика отново е тук. След час е първата ѝ поява на сцената. Почакайте, сър! Гарантирам ви, няма да останете разочарован. Какво бихте искали за пиене?

— Тя отново е тук? Защо, да не би да е отсъствувала?

— Беше известно време с един господин, някакъв богаташ — прошепна барманът и с изкусни движения напълни цяла редица чаши с уиски. — Да, така става понякога с младите момичета. Хванат някого — богат, но стар и грозен. И без това те живеят в грях, за да преживяват. А ако не е достатъчно стар, получава нещо в храната. После нашата дама живее в разкош и богатство, дори си намира нещо по-младо.

— С нея не се ли получи?

— Пълен провал! — барманът поклати отрицателно глава и поднесе чашите. Подаде една и на Ричард Гибън. — Наздраве! Не, не стана. Богатият дъртак бил голям скъперник.

— А къде беше това? Наздраве! — Ричард Гибън отпи от чашата си.

— В ранчото „Годланд“ — там, където сега живеят братята Холдън.

Ричард Гибън се задави, закашля се и не можеше да си поеме дъх. Старият мексиканец го потупа силно по гърба.

— Но какво ви стана, сър? — попита барманът изплашен и се обърна към мъжете. — Нещо с уискито ли не е наред?

— Няма нищо общо с уискито! — каза Ричард Гибън, като с мъка надви кашлицата.

— Просто се задави — каза Соло Кампело.

Ричард Гибън потръпна и се втренчи в него.

— Да, задавих се! — процеди той с прегракнал глас. — Не чу ли...

— Не! Какво?

— Бих искал да говоря с Джесика! — Ричард Гибън се обърна към бармана, изпи остатъка от уискито и си поръча второ.

— Страхувам се, че моментът не е подходящ, сър — каза барманът и му поднесе второто питие. — Току-що ви разказах какво е преживяла.

— Аз съм нейният баща!

— О! Мистър Оукланд! Елате, моля! — барманът скочи и посочи вратата зад бара.

Ричард Гибън го последва, а мексиканецът се приседни към тях.

Джесика беше висока, стройна жена с красиво лице. Когато я видя, Ричард Гибън неволно си спомни възрастта и външността на

Джак Холдън. Момичето бе толкова младо! Добре, Джак Холдън не беше чак толкова стар. Но да се държи като скъперник! Така му се пада!

— Баща ви, мадам! — каза барманът, когато тя отвори вратата.

Джесика изгледа Ричард Гибън с изненада. Той се усмихна и скришом вдигна пръст пред устата си.

— Добре, Боб! — каза блондинката и задържа вратата отворена.

Барманът се обърна, а Ричард Гибън и мексиканецът влязоха. Стаята беше уютно обзаведена. По прозорците имаше цветя. На масата имаше покривка, а на пода — голям индиански килим, който поглъщаше шума от стъпките. Светеше сумрачна червена светлина.

— Казвам се Ричард Гибън. Аз и моят приятел искаме само да ви зададем няколко въпроса — той се усмихна подкупващо. — Чухме, че сте били в ранчото „Годланд“ при онзи жалък скъперник Джак Холдън.

— Да, така беше. Но моля ви, не споменавайте Джак Холдън! Нито брат му! Богати, имат купища пари, а живеят като... Просто не намирам думи.

— Те не са били винаги богати — каза Ричард Гибън. — Може би това е причината. Аз и приятелят ми Соло добре ги познаваме.

— О! Вие се казвате Соло! — Джесика се засмя и подаде ръка на мексиканеца. — Заповядайте, седнете! Вие също! Моля!

— Благодаря, мадам! — каза Ричард Гибън и отне шапката си за поздрав. — За съжаление, бързаеме много.

— Няма ли да останете? — Джесика бе разочарована. — След час е първото ми представление. Аз ви каня, господа! Трябва да ме видите. Моля ви! Вие и Соло сте мъже от друго тесто, не сте като братята Холдън, които се ровят между говедата и конете в огромното си ранчо. Вие двамата разбирате от живота. Жените ги усещат тези неща.

Възрастните мъже се спогледаха и се усмихнаха поласкани.

— Ранчото далече ли е оттук?

— Не! За час сте там! Какво ще кажете, ако ви поканя да ги посетим заедно утре преди обед. Ще ми се да видя какви физиономии ще направят!

— Можем ли да бъдем сигурни, че братята ще бъдат там утре? — подхвърли мексиканецът.

Джесика го изгледа с недоумение:

— А защо не? Нали ранчото си е тяхно. Купиха го и платиха в брой.

— С пари ли? Не платиха ли със злато?

Джесика погледна първо единия, после другия.

— Не знам. Понякога си говореха за злато. И се страхуваха от нещо. Почувствах го без съмнение.

— Мадам! — Ричард Гибън ѝ целуна галантно ръка. — Дължим ви нашата благодарност. Помогнахте ни много.

— Няма ли да останете? — Джесика бе разочарована. Тези застаряващи джентълмени ѝ бяха станали симпатични.

— Ще се върнем! — обеща Соло Кампело.

— Ще бъдем в салона за вашето изпълнение — Ричард Гибън се отдалечи към вратата и сложи шапката си. Старият мексиканец също нахлупи сомбрерото си. Той махна още веднъж на Джесика за сбогуване, преди да затвори вратата зад себе си.

— Мила е, нали? — на устните му се появи странна усмивка, защото в този миг изпита завист към Джак Холдън. Не заради златото. Скоро щяха да му го вземат. Заради това, че този негодник е имал щастието да се радва на благоволенieto на такава жена.

— Предполагам, че разбираш от какво се страхуват тези мръсници, когато говорят за злато! — каза Ричард Гибън със суров тон. — Хайде! Да тръгваме за ранчото! Ще ги открием сред техните коне и говеда и ще им смажем черепите!

Соло Кампело трябваше да подтичва, за да не изостане.

4

Ласитър дръпна встрани завесата на прозореца и погледна надолу към конниците. Повечето мъже му бяха непознати. Но лицата на Ричард Гибън и стария мексиканец бяха запечатани в паметта му.

Вратата се блъсна и в стаята влетя Ной Харпър, загърнат в новия си копринен халат. Погледът му гореше от възбуда.

— Ласитър, идиот такъв! Виж! Това са те! — изкрещя той истерично и притича до прозореца.

— Кога пък намери време да надникнеш навън? — отвърна Ласитър, намеквайки, че Харпър посвещаваше твърде много време на една от камериерките. Колкото пъти Ласитър почукаше в съседната стая, винаги я откриваше в леглото при Харпър. Той не вършеше нищо друго. Не пиеше, не играеше в салона, не излизаше, дори не се обличаше. Във всеки момент обаче вонеше на парфюм, винаги беше гладко избръснат и сресан.

Това бе добре дошло за Ласитър. Липсваше само Харпър, изпълнен с подозрения, да започне да го следи на всяка крачка.

— Отиват в ранчото „Годланд“ — каза Ной Харпър. — Онази гъска го е накиснала. Като открият само Джак в ранчото, ще го нарежат на парчета! Ласитър, не можем да останем повече тук! Изобщо, да се върнем в Омаха, беше идиотска идея.

— Не се страхувай! Ричард Гибън няма и да помисли, че сме тук. Не мога да си представя такова нещо.

— Не можеш да си представиш! — Ной Харпър кипна отново и вдигна ръка. — Аз също не можех да си представя, че ще ни проследи до Омаха. Но ето го там!

— Те не преследват нас, а братята Холдън.

— Засега е така, но нещата скоро ще се променят — отвърна Ной Харпър. — Затова трябва да се изпаряваме. Със златото.

— Не се страхувай! Ще изчезнем, като му дойде времето. Няма да хукнем веднага презглава.

— До утре ли ще чакаме?

— Какво искаш да кажеш? — Ласитър се усмихна ехидно. — Мислех, че тук си прекарваш приятно. По-добре се погрижи да не настине госпожицата.

— Тя изобщо не е тук.

— Значи току-що е изчезнала. Нали само допреди пет минути леглото ви скърцаше.

Ной Харпър се ухили смутено, но и с известна доза гордост:

— Да не би да се чува?

— И още как! Доста весело е при вас!

— Тя е нещо изключително! Повярвай ми, такава специалистка не съм срещал! И то на нейната възраст!

— Сигурно скоро ще се върне.

— Да, скоро — Ной Харпър потри ръце и тръгна към вратата. — Не можеш да си представиш колко е люта!

Той погледна навън и изчезна. Ласитър беше доволен, че отново успя да отклони вниманието на Харпър от златото. Вечерта, при свечеряване, трябваше да дойдат служителите от Уестърн Банк и да го отнесат. Трябваше да подменят саковете — с подобни, но пълни с желязо. Тяхното идване бе внимателно подготвено. Пристигнаха по тъмно, в неделя. Ласитър не бе срещнал никого от тях в банката. Едва днес сутринта получи възможност да обсъди нещата с директора. Банковите служители трябваше да изнесат златото от хотела по тъмно — не само заради Ной Харпър, но и поради съображения за сигурност.

Ласитър затвори вратата след Ной Харпър и отиде до прозореца. Отвори го, за да се разсее аромата на парфюм, който бе донесъл със себе си Ной.

Конниците не се виждаха. Междувременно вече бяха напуснали града.

Когато Ласитър затвори прозореца, леглото в съседната стая вече скърцаше. Същото се повтаряше и сутрин, и по обед, и вечер, и през нощта. Ласитър не проявяваше любопитство кога го вършат. Само се чудеше кога тя се справяше с чистенето на стаите. Не беше нито денем, нито нощем, иначе в съседната стая щеше да е тихо. А може би ненаситният Ной съблазняваше и други момичета? Впрочем Ласитър му бе дал достатъчно пари.

Бе решил да направи всичко необходимо, за да се измъкне Ной Харпър чист от цялата история, като освен това получи петдесетте

хиляди долара награда за връщането на златото. Уестърн Банк щеше да се погрижи да намери купувач за ранчото „Годланд“, за да може да си възстанови сумата.

Дойде вечерта. Още не беше се стъмнило, но във светнаха първите улични фенери. Ласитър излезе от хотела и се отправи към Уестърн Банк. Банката още работеше. Един от служителите го позна, заобиколи преградата и го придружи до кабинета на директора. Директорът не беше там. Неговото място бе заето от млада жена. Тя носеше очила, кестенявата ѝ коса беше гладко сресана назад и пристегната на тила в строга прическа. Жената имаше стройна и грациозна фигура, макар и не много висока на ръст. Когато банковият служител въведе Ласитър, тя стана и се усмихна любезно.

— Казвам се Гленда Грийн — каза тя и открито го погледна в очите. Подаде му ръка и както му се стори, стисна неговата твърде силно. — Аз отговарям за сигурността в банката, мистър Ласитър. Моля, заповядайте.

Ласитър бе изненадан от появата на жена. Той сне шапката си и седна на стола, който тя му посочи. Жената се върна зад бюрото и седна. Навън все още не беше достатъчно тъмно.

Ласитър откри, че жената е красива, дори невероятно красива. В тези дрехи бе нужна обаче известна доза фантазия, за да се прецени това от пръв поглед.

Тя постави пред него дебел плик.

— Както пожелаете, това е част от вашата премия, мистър Ласитър — тя се усмихна малко престорено. Вероятно го смяташе за изпечен мошеник. — Двадесет хиляди. Моля, пребройте ги. Служителят ще ви връчи плика, след като златото пристигне в банката и ние го прегледаме.

— Задръжете парите дотогава — каза Ласитър.

— Ще се върнете ли с нас? — попита тя, но в никакъв случай не бе изненадана. Беше по-скоро потвърждение, а не въпрос.

— Бих искал да видя закуп цялото злато, за което се мъчих така.

— Разбирам ви! — каза тя, усмихна се и склучи малките си ръце върху бюрото. — Имате разрешението ми! Давам ви право да присъствате при тегленето на златото, мистър Ласитър. Мисля, че трябва да изчакаме още малко. Едно уиски?

„Ако позволите, милостива госпожо!“ искаше да каже Ласитър, но замълча и само кимна. Кой знае какво ли още можеше да се случи в една банка!

Очакваше, че тя ще позвъни за прислугата. Затова бе изненадан, когато тя стана, отиде до шкафа и сама се погрижи за питието, като през това време бе обърнала стройния си гръб към него. Той си представи косата ѝ — дълга, свободно разпусната, а нея самата, разбира се — гола.

Тя го усети! Обърна се и го стрелна със строг поглед. Съвсем кратък, но достатъчен, за да се почувства изненадан на местопрестъплението. И така, наложи се мислено да я облече отново — бавно, едно по едно. Божествено!

Тя се върна с чашите в ръце и го погледна косо над очилата, които се бяха смъкнали на носа ѝ. След като остави чашите на бюрото, веднага оправи очилата си.

— И аз ще пийна — каза и седна в директорското кресло.

Двамата вдигнаха чашите и се погледнаха в очите.

— За ваше здраве!

Тя само кимна. Чукнаха се, чашите звъннаха и тя отпи само глътка. Ласитър също.

— Трудно ли беше да върнете златото? — попита тя и го погледна с интерес. — Рискувахте ли живота си?

— Трудно беше да го открием. Но когато намерихме мястото, се справихме бързо.

— Ние? Не бяхте ли сам? — в гласа ѝ почти прозвуча разочарование.

— Ние сме двама.

— Сигурно е опасно и за двама мъже — усмихна се тя.

Ласитър отпи глътка. Тя също вдигна чашата си.

— Наздраве! — каза тя този път.

— Наздраве!

Двамата отпиха, тя отново го погледна в очите.

— Каква е вашата професия, мистър Ласитър? Не сте ли от федералната полиция?

— Защо, безпокои ли ви това?

— О, не! — побърза тя да отговори.

— Не съм. Но е нещо в тази посока. Съжалявам.

— О, не! Аз съвсем не омаловажавам работата ви. Не исках да ви обидя. За бога! Моля ви, извинете ме!

Тя се изчерви от смущение.

— Но какво говорите! — отвърна Ласитър. — С нищо не сте ме обидили!

— Наистина ли?

— В никакъв случай!

— О, господи! — каза тя и постави ръка на гърдите си. — Сега мога да бъда спокойна!

На лицето ѝ се изписа облекчение. Вдигна чашата си и я изпразни на един дъх. Бузите ѝ пламнаха.

„Ако изпие още едно, ще ѝ се завърти главата“ — помисли си Ласитър и също обърна чашата си. Питието едва ли щеше да я изкуши. Тя се усмихна и го погледна. Както му се стори, съвсем непринудено. А може би и тя го събличаше мислено? Ласитър веднага отхвърли тази мисъл. Убеден беше, че още не е спала с мъж и че никога нямаше да го направи, ако самата не го пожелае. А как бе облечена! Носеше строг костюм. В сиво! И тези старомодни обувки! Сиво!

Докато тези мисли се въртяха в главата на Ласитър, жената бе напудрила чипото си носле. Той го забеляза, когато тя завъртя фитила на газената лампа и усили светлината. Гледай ти!

— Къде живеете, мистър Ласитър? Имате ли семейство?

— Нямам семейство. Поради характера на моята работа съм постоянно на път. За съжаление, престъпниците никога не свършват, мадам.

— Мадам! — отвърна тя. — Наричайте ме... Гленда!

Тя се поколеба за миг, но каза малкото си име. След това се изчерви, но съвсем леко.

Някой почука и в кабинета влезе висок възрастен мъж. Гленда Грийн стана права:

— Кажете, мистър Бишоп?

— Мисля, че е време, мис Грийн — каза Бишоп и внимателно разгледа Ласитър. — Всички са готови.

„Мис!“ — проблесна в главата на Ласитър.

След малко дойде и директорът на банката. Той се приближи с бърза крачка, протегна ръка на Ласитър и каза:

— Всичко е подготвено. Хората са в готовност и ще следват вашите указания. Те са под командването на мистър Бишоп.

Ласитър стана.

— Ще се видим после! — каза Гленда и го погледна с усмивка. — Той ще се върне с вас — поясни тя на директора.

— Така ли? О, да! — каза той и кимна, но с израз на недоумение.

Ласитър сложи шапката си. Бишоп чакаше, изпълнен с желание да действа. Излязоха от кабинета и се отправиха към задния вход. Междувременно се беше стъмнило. На небето блестяха звезди, но зад сградата на банката бе непрогледен мрак. Ласитър смътно различи силуетите на банковите служители, които носеха платнени сакове.

— Да вървим! — прошепна Бишоп и тръгна напред. Все пак той познаваше града по-добре. Ласитър го последва, а след тях тръгнаха четиримата служители на банката, които носеха двама по двама тежките сакове. Разбира се, тези сакове не бяха толкова тежки, тъй като в тях имаше само желязо. Подкови, вериги и други железарии. Всичко това беше осигурено от банката.

Бишоп преведе групата по тъмни улички и пътища, встрани от големите осветени улици, чак зад хотела. Оттам Ласитър пое ръководството. Той отвори малката врата на задния вход, влезе в коридора и след като се увери, че няма никой, даде знак на Бишоп. Бишоп и хората му с тежките сакове се вмъкнаха бързо в хотела. Притичаха до стълбището за персонала и се изкачиха на втория етаж. Ласитър вървеше напред, приготвил в ръка ключа на стаята си. Той отключи, пусна мъжете да влязат, като през това време наблюдаваше широкото стълбище в края на коридора.

Шансът беше на тяхна страна. Успяха да се промъкнат незабелязани от никого. По обратния път, след като размениха саковете с желязото със саковете със златото, също нямаха никакви проблеми. Всички се върнаха без произшествия в банката.

* * *

Гленда засия, когато Ласитър влезе в кабинета на директора. Стисна здраво ръката му, а очите ѝ блестяха. Той имаше чувството, че от радост би се хвърлила на шията му.

Всичко бе предварително подготвено. Бишоп и банковите служители, плувнали в пот, извадиха съдържанието на саковете и кожените торби на масата. Бишоп започна тегленето. Гленда Грийн контролираше.

Директорът си замина само след десетина минути. Вече бе станало късно. Час, след като вече нямаше нужда от тях, си заминаха и банковите служители. Последен се сбогува мистър Бишоп. Преди това двамата — той и Гленда Грийн заключиха трезора.

Гленда Грийн привършваше оформянето на документите. Ласитър бе седнал на ръба на бюрото и я наблюдаваше.

— От откраднатото злато липсват само десет хиляди долара! — поясни тя, като затваряше книгата.

— Това сигурно е ранчото „Годланд“ — каза Ласитър. — Там има доста добитък.

Гленда му подаде плика с парите, които бяха част от наградата:

— А сега ги пребройте.

Ласитър прибра плика в джоба си и каза:

— Предполагам, че сте преброили сумата.

И без това той не искаше тези пари. Те бяха предназначени за Ной Харпър. Строго погледнато, Ласитър дори нямаше право да ги получи. Той изпълняваше задача на Бригада Седем, оттам получаваше своята заплата и пари за всички разноски.

Гленда прибра книгата и започна да гаси поред лампите в кабинета.

— А ние? — каза Ласитър, когато тя се приближи до лампата на масата — последната, която още гореше. — Какво ще правим в настъпващата вечер? Ще пийнем ли по чаша вино? Аз ви каня. В бара на хотела имат превъзходно мексиканско червено вино.

Гленда духна последната лампа и стаята потъна в мрак. Освен тях в банката нямаше жива душа.

— Целуни ме! — прошепна тя.

Ласитър се приближи. Хвърлиха се в прегръдка, устните им се сляха в целувка. Ласитър усети, че тя гори от възбуда.

Тя го желяеше. Веднага. Той отвърна на желанието ѝ. Така, както бяха — прави, с дрехите. Тя дишаше задъхано и стенеше от желание и страст. Ласитър усети, че тя би предпочела малко по-бавно, овладя се и тъкмо това я доведе в състояние на лудо темпо малко преди да стигне

върха. Тя замръзна за миг, всичко в нея се напрегна и Ласитър усети как цялата бе пронизана от мощна тръпка. Отново и отново. Докато се успокои и се освободи от напрежението.

Не беше девственица. Нито пък свенливо девойче.

— Ела при мен! — промълви тя тихо.

Той я целуна в отговор. Двамата излязоха от банката и поеха по улицата към дома ѝ. Пътят беше не повече от пет минути пеша. На тях им бе нужен обаче повече от половин час, тъй като отново и отново спираха, прегръщаха се, изпълнени със страст, и се целуваха.

В нейния дом тя се яви пред него така, както той си я бе представил преди, в кабинета на директора. Кестенявата коса падаше свободно върху раменете ѝ. Откъм гърба фигурата ѝ имаше нещо момчешко. Но когато се обърна, беше истинска жена. Каква жена!

Ласитър я взе на ръце и я отнесе до леглото. Тя въздъхна от щастие, когато той се отпусна нежно върху ѝ. Гленда беше страстна жена, която можеше да доведе до екстаз всеки мъж. Освен това тя не знаеше никакви табути и владееше изкуството на любовта в най-висша степен. Ласитър беше партньор, създаден като за нея.

Прекараха нощ, в която едва не загубиха разсъдъка си. Навън вече сивееше утрото, когато прегърнати се унесоха в сън.

Когато Ласитър се пробуди, грееше ярко слънце. Откъм кухнята се чуваше тракане на съдове. Разнесе се аромат на кафе. Мястото до него в леглото беше празно. Гленда бе станала и приготвяше закуска. Ласитър реши да стане и тогава тя влезе в спалнята — гола, с разпуснатата дълга коса и с очила на носа. Той остана да лежи и затвори очи.

Гленда се приближи, промъкна се под завивките, прегърна го, бавно изпълзя върху силното му тяло и го целуна. Той отговори с естествената реакция на мъж и когато тя усети това, скочи върху му и продължи в галоп.

Бяха като луди, любиха се до пълно изтощение. Гленда се раздаде и се свлече върху него — цялата обляна в пот, насмалко да изпадне в несвяст. Не бе в състояние нито да каже нещо, нито да се помръдне, само лежеше неподвижна.

Кафето отдавна беше изстинало. По-късно Гленда приготви ново. Когато Ласитър най-сетне се откъсна от последната прегръдка,

слънцето беше високо. Той обеща, че ще намине отново вечерта, и тръгна към хотела.

Когато Ласитър влезе в стаята си в хотела, Ной Харпър вече го чакаше вътре. Сега беше не със скъпия си домашен халат, а облечен и готов за път. В ръката си държеше револвер. Ласитър знаеше защо. Вратата на шкафа беше отворена и оттам стърчаха ръждясали конски подкови.

— Долна свиня! — изръмжа Ной Харпър, след като Ласитър затвори вратата след себе си. — А аз ти имах доверие! Проклет да си! Кога смени златото и къде е то? Казвай или ще те застрелям!

— Не се разпалвай така! — каза Ласитър с настойчива молба в гласа. — Ще ти обясня всичко.

— Няма нужда от никакви обяснения! — избоботи Харпър гневно. — Говори! Или ще те убия!

— Вчера вечерта! — отвърна Ласитър. — Предадох го в Уестърн Банк. Искам да ти кажа, че не съм от федералната полиция, но съм на подобна служба. Натоварен бях да открия откраднатото злато. Задачата е изпълнена. При това посочих и твоето име. Тъй като съм на държавна служба, нямам право да получавам подобни възнаграждения и премии. Наградата от петдесет хиляди долара, която бе обявена от банката и железопътната компания, се пада изцяло на теб. Ето, тук е половината — двадесет хиляди! Остатъка ще получиш, когато всичко бъде уредено.

Ласитър бръкна в джоба на самото си, измъкна плика и го подхвърли към гърдите на Ной Харпър. Той дори не направи опит да улови парите. Пликът падна на пода. Ной изглеждаше още по-разярен.

— Очаквах тази история! — избоботи Ной Харпър. — Ще ти го кажа в очите: и ти си същият като братята Холдън! Искаш да ме измамиш! Да отмъкнеш всичкото злато и да ми подхвърлиш двайсетина хиляди! Добре си го намислил, но няма да мине! Не и с мен, Ласитър! Всичко ще бъде за твоя сметка! Къде е златото? Казвай, куче проклето, или ще те застрелям!

— Добре! Да отидем в банката! Ще ти покажа златните блокчета. Те са там, в трезора. Ще те запозная със служителите, при които трябва да се явиш до две-три седмици, за да получиш останалите тридесет хиляди.

Ной Харпър кипеше от гняв. Ласитър изпитваше угризения на съвестта, но от друга страна бе напълно наясно, че никога не би могъл да говори открито за тези неща с Ной Харпър. А той за нищо на света нямаше да се задоволи с петдесет хиляди, щом можеше да получи четвърт милион!

— Все пак, петдесет хиляди не са дребна сума! — каза Ласитър настойчиво. — Помисли, Ной! Помисли за минута! Петдесет хиляди!

— Затваряй си устата! — изкрещя Ной Харпър, загубил самообладание, и скочи на крака. — Не ти вярвам — той плю настрани и продължи: — Не вярвам нито дума. Искаш да отмъкнеш всичко и да ме подхлъзнеш. Някакви си смешни петдесет хиляди! Слушай, казвай най-сетне къде си скрил златото, или ще те убия!

— Предадох златото в банката! Ела, сам ще се убедиш!

— Отмъкваш всичко и ми оставяш купчина ръждиво желязо!

— Така само искам да създам впечатлението, че златото все още е у нас — опита се да обясни Ласитър. — Натоварен съм със задачата не само да върна златото, но и да изправа цялата ви шайка пред съда. Това и ще направя с останалите от бандата. Само теб пускам на свобода. С петдесет хиляди долара! Ти си щастливец, Ной! Вземи парите и изчезвай! След три седмици ще получиш остатъка. Аз сам ще пипна Гибън и останалите.

— Няма да ме замаеш с приказки, Ласитър! Мене не! — той измъкна колта си и го зареди за стрелба. — За последен път! Къде е златото?

— Ела с мен в банката! Там ще се убедиш!

— Искаш да ме вкараш в клопка, негоднико? — Ной Харпър се приближи заплашително и опря дулото на револвера в гърдите на Ласитър. — Мене няма да измамиш! Петдесет хиляди! Искам си моя дял и ранчото! Чуваш ли ме добре: моя дял и ранчото! И ранчото!

— Но това е безумие! Братята Холдън са платили ранчото „Годланд“ с краденото злато. Затова държавата ще предложи ранчото за публична продажба, а приходите ще получи банката. Но ти можеш да го купиш! Сега имаш достатъчно пари, по дяволите! Нищо ли не влиза в тъпата ти тиква! Ето! Вземи парите! Върви в банката и купи ранчото!

— Сигурно ме смяташ за пълен малоумник!

— Слушай, Ной — те са платили за цялото ранчо точно десет хиляди долара! Можеш с тези пари да си купиш още четири такива! Не схващаш ли най-сетне?

— Проклет да си! Ще те убия! — процеди Ной Харпър през зъби.

Не, нищо повече не можеше да помогне на този твърдоглавец. Търпението на Ласитър вече се изчерпваше, още повече че във всеки миг гневът на Харпър можеше да надделее и той да натисне спусъка.

Ласитър бе бърз — толкова, колкото бе необходимо, за да спаси живота си. С лявата ръка изби колта от ръката на Харпър, а мощният удар на дясната улучи точно там, където трябваше. Харпър затвори очи и се свлече на пода. Револверът изхвърча, отскочи от стената и падна на леглото.

Ласитър отпусна рамене и погледна към изпадналия в безсъзнание Харпър. Не беше сигурен дали трябва да го мрази, или да го съжалява. Харпър обикновено нямаше пукнат цент в джоба си. Ала сега петдесет хиляди долара му се виждаха малко. Мечтаеше си за четвърт милион. Нямаше да се задоволи с по-малко. Всичко щеше да се изясни, ако бе дошъл до банката. Див петел!

Ласитър го сграбчи за ризата и колана на панталона и го положи в леглото.

— Ной, братко! Хайде, съвземи се! — извика той и леко го плесна по лицето. В момента обаче нищо не помагаше.

Ласитър опакова багажа си и го отнесе долу. После смъкна платнените сакове с желязото и ги натовари на фермерската кола. Тази работа го поизпоти порядъчно. Всеки път, когато се връщаше в стаята, наглеждаше Ной. Той обаче не бързаше да се завърне в реалността.

Когато Ласитър се върна за последен път в стаята, Ной още спеше. Ласитър се опита да го разбуди, но без успех. Тогава вдигна от пода плика с парите, който разгневеният Ной не бе и погледнал, седна на масата и написа върху него:

„Драги Ной, не забравяй да вземеш от банката остатъка от парите. Купи ранчото «Годланд» и си уреди един хубав живот. Някой ден ще намина.

Ласитър“.

После прибра молива в джоба си, приближи се още веднъж до леглото, постави плика върху гърдите на Ной Харпър и излезе от стаята.

Ласитър привърза коня си отзад към колата и я изкара от двора на хотела на улицата. Близко до дома на Гленда спря колата на едно свободно място под дърветата и се отправи към близката гостилница. Беше изгладнял като скитащ вълк. Освен това беше ранна привечер и Гленда беше още на работа в банката. От масата си виждаше къщата ѝ. Щом прозорците на Гленда светнаха, той плати сметката и излезе.

Тя го очакваше! Отвори вратата с грейнало лице. Дългата ѝ коса бе разпусната, очилата паднали на носа. Не носеше нищо друго, освен един твърде отворен прозрачен пенъоар.

— Ласитър! — промълви тя, взе ръката му, въведе го вътре и затвори вратата. Хвърлиха се в прегръдка, последваха все по-страстни целувки. Момичето изгаряше от желание и на Ласитър не му оставаше нищо друго, освен да го направят там на място, прави в тясното преддверие. Тя самата пожела така. Ласитър не можеше да се освободи от подозрението, че тя си бе намислила това още през деня.

* * *

При изгрев-слънце старият мексиканец почука на вратата на Ричард Гибън. Гибън бе станал отдавна и чакаше някой от ранчото да пригответи закуска.

— Къде са хората тук? — промърмори той. Имаше предвид персонала на ранчото на братята Холдън. — Гладен съм! Искам мляко и горещо кафе, по дяволите! След като закусим, ще оседлаем и потегляме обратно.

Старият мексиканец го изгледа с изненада.

— А Джак Холдън?

Ричард Гибън махна с ръка:

— Пратете го при брат му!

— Сериозно ли говориш?

— Соло, понякога се съмнявам в разсъдъка ти. Ласитър и Ной Харпър са отмъкнали златото. Проклети копелета! Избягали са с конска кола от ранчото. Мислиш ли, че Джак ще познае колата, дори да

я види спряна някъде? Тук, в ранчото, има поне три дузини такива коли, всяка прилича на останалите. Още повече че търсим кола, която я карат Ласитър и Ной Харпър. Джак не ни е нужен повече!

Соло Кампело вдигна рамене и се обърна към вратата.

— Ще го застреляме. Щом така искаш.

— Той си го заслужава! Двамата с брат му са най-долните подлещи, с които съм яздил заедно! — извика Ричард Гибън след него.

— Напълно си прав! Мислех само, че може би ще ни дотрябва по-късно, за да се доберем до златото.

— Чакай! Първо ми донеси закуска! После ще имате достатъчно време, за да очистите този предател. Ще дойда да гледам. Затова не бързайте още с него.

Вратата се затвори зад гърба на мексиканеца. Ричард Гибън се приближи до прозореца и надникна навън. Вече втори ден бяха в ранчото „Годланд“. Мъжете бяха обиколили няколко пъти на коне околността, за да търсят следи от проклетата кола. Нищо! Въпреки това той не искаше да тръгнат просто напосоки. Когато се събуди рано сутринта, за пръв път обмисли възможността да се откажат и да се върнат в Салина. Бяха оставили салона без контрол твърде дълго време.

Мексиканецът скоро се върна. Мъкнеше след себе си някаква възрастна негърка, която носеше табла със закуската.

— Соло! Ние сме достатъчно стари! Трябва ли да влачиш тази дъртата тук! И то черна!

— Белите жени на моята възраст не изглеждат по-добре! — каза негърката, приближи се до масата и сервира закуската. — Напротив! Тъй като са бели, личи им всяка бръчка. Пипнете, вижте колко гладка е моята кожа!

Ричард Гибън се ухили.

— За женкар ли ме вземаш? Сервирай и изчезвай, докато не съм те щипнал по задника!

— Посмейте само! — извика тя и избухна в смях. — Развратници! Също като черните пръчове!

— А сега, да те няма, мамче! — изръмжа мексиканецът.

— Чакай малко! — намеси се Ричард Гибън. — Как се казваш?

— Селика! — отвърна старата жена с ехидна усмивка. — А ти?

— Ричард Гибън.

— Ричи! Колко жалко, че не се срещнахме преди петдесет години! — продължи негърката. — Сигурно нямаше да ме оставиш на мира тогава, а може би и аз тебе!

— Преди петдесет години ли? Я се измитай веднага!

Негърката забърза към вратата. Соло Кампело се превиваше от смях:

— Тя те изкара с двадесет години по-стар, отколкото си!

— Защото е кърова! — отвърна Ричард Гибън и зае място на масата. Имаше всичко — яйца, масло, мед, мляко и кафе.

Той отпи от кафето и се нахвърли с вълчи глад върху храната.

— Черна кранта! Но за това си я бива! — изфъфли той, като дъвчеше, и се огледа за мексиканеца. Той бе тръгнал подир негърката. — Соло! След нея ли се помъкна сега?

Закуската му се услади. Изгълта всичко на масата. Накрая изля меда от стъкления съд направо в устата си. Всичко започна да лепне, имаше мед даже по масата.

— Дайте кърпа! — извика той. — Соло, прати ми дъртата вещица с една кърпа!

Вратата се отвори на мига, но в стаята влязоха мексиканецът и Артър Спенсър. Застанаха от двете страни на вратата, която стоеше отворена.

— Виж кой иде за прошка! — каза мексиканецът.

Ричард Гибън спря да облизва пръстите си и проточи врат.

Ной Харпър! Той влезе бавно и застана между двамата.

— Здравей, Ричард! — каза Харпър и пъкна ръце в джобовете си.

Ричард Гибън стана прав.

— Само това ли имаш да ми кажеш? Сега, след като Ласитър те измами! — и като вирна нос, продължи: — Той те измами, нали? Признай си!

— Аз не бях по собствено желание с него. Затова реших да избира по-малката злина — каза Ной Харпър. — Реших, че най-добре ще защитя нашите интереси, ако остана при него. Повярвай ми, Ричард! Искрах златото да остане за нас. За всички нас! Само по тази причина се спогодих с това копеле. Само затова! Имах намерението в последния момент да взема за нас златото. За всички нас.

— Да, да! Възможно е — каза Ричард Гибън. — Сега обаче стоиш пред мен като последния идиот.

— Не! Идвам от Омаха. Той беше вчера там със златото. Късно вечерта беше все още в града. Нареди ме здравата, не успях да се предпазя. Сигурно съм бил дълго в безсъзнание. За нещастие, беше вече късно вечерта, иначе щях да дойда веднага. Въпреки това той няма голяма преднина.

— Златото у него ли е? — попита Соло Кампело с нетърпение.

Ной Харпър кимна.

— У него е, Соло! Видях го със собствените си очи! Всичкото злато! В два платнени сака — толкова тежки, че не може да ги носи сам човек.

— Къде бяхте снощи? — интересува се Ричард Гибън.

— В хотела.

— В хотел в Омаха?

— Да! — каза Ной Харпър, сложи ръка на сърцето си и изпита задоволство, когато напипа плика с двадесетте хиляди долара. Нали вече не го заплашваше нищо? По-добре врабче в ръката, отколкото гълъб на покрива.

Ной Харпър не обели нито дума за парите от наградата. Целта му беше само да ги подтикне да преследват Ласитър и да го очистят, щом го намерят. Подъл изменник! Ной Харпър искаше само да си отмъсти. Нищо повече. После щеше да купи ранчото „Годланд“, имаше все пак двадесет хиляди. Но онзи кучи син, Ласитър, трябва да си получи заслуженото.

— Оседлайте конете! — изръмжа Ричард Гибън. — Ласитър е бил в хотела с колата от ранчото, също Фатс и Бък да тръгват. Може би ще открият запазени следи. Ние ще ги последваме веднага.

Мексиканецът и Артър Спенсър се спогледаха, после мексиканецът хукна навън да вдигне хората по тревога.

Артър Спенсър сложи ръка на рамото на Ной Харпър.

— И ти беше всеки ден при златото? Имам предвид, откакто то е у Ласитър.

— Да, разбира се! Виждах го със собствените си очи! — закле се Ной Харпър, щастлив да бъде приет отново в кръга на старите приятели. — Всеки ден имах възможност да се убедя, че е натоварено на колата.

— Но къде е сега, не знаеш?

Ной Харпър погледна Артър Спенсър право в очите.

— Той избяга с него! Знае, че трябва да се пази от мен.

— Не успя ли да го изненадаш и да му пръснеш черепа? — избоботи Ричард Гибън. — Всички ние, които добре те познаваме, разчитахме на тебе. Аз също! Но...

Гибън си спести последното изречение.

— Нямах ли никаква представа къде може да бъде? — намеси се Артър Спенсър.

Ной Харпър поклати замислено глава.

— При жена? — подхвърли Ричард Гибън с мрачен поглед.

Ной Харпър отново поклати глава.

— Няколко пъти спомена Линда. Изглежда е имал нещо с нея в Салина.

— Ти каза ли му, че е мъртва? — попита Артър Спенсър и явно се почувства неловко.

— Казах му, че е офейкала — отвърна Ной Харпър. — Че си има някакъв тип надолу на юг и сигурно е отпътувала при него.

Артър Спенсър го потупа по рамото, без да каже нищо, но с видимо облекчение, а погледът му бе насочен към Ричард Гибън.

Соло Кампело подаде глава от вратата:

— Дойде някакъв непознат. Търси Джим Холдън. Каза, че иде от Омаха и носи важно съобщение.

Мъжете обърнаха глави към вратата. После отправиха въпросителни погледи към Ричард Гибън. Той пое дълбоко въздух и сви презрително устни:

— Отпрати го! Мистър Джим Холдън ще му окаже честта да го посети лично в Омаха.

Мъжете избухнаха в смях.

— Казах му вече, че ще съобщя за него — поясни Соло Кампело и се ухили. — Важно съобщение! Ще бъде забавно да го чуем!

— Попитай го какво иска! После го отпрати да си върви!

Мексиканецът затвори вратата.

Ричард Гибън обиколи с поглед хората около себе си.

— Докъде бяхме стигнали?

— Къде може да е онзи тип! — каза Артър Спенсър.

Тогава вратата пак се отвори. Беше отново Соло Кампело.

— Ричард, той казва, че иска да предупреди братията Холдън за нещо важно. И ако още не съм си загубил ума — споменава за

Ласитър!

— Какво? — Ричард Гибън зяпна насреща му. Артър Спенсър и Ной Харпър също се обърнаха към мексиканеца слисани.

— Той знае къде е Ласитър! — каза Соло Кампело и ги изгледа многозначително.

— Доведи го веднага! — извика Ричард Гибън.

Мексиканецът се обърна кръгом и направи знак с ръка.

Оставил бе вратата отворена. Двама от хората на Гибън въведоха висок, слаб мъж, облечен в дълга пелерина, която го правеше да изглежда още по-висок.

— Кой си ти? — изръмжа Ричард Гибън.

— Казвам се Стокуел. Занимавам се с търговия на фураж в Омаха. Всъщност аз исках да говоря с мистър Джим Холдън — каза той, сне шапката си и обиколи с поглед мъжете в стаята.

— Аз съм Джим Холдън — заяви Ричард Гибън.

Непознатият се засмя.

— Не, не сте! Нали познавам мистър Холдън!

— За тебе сега аз съм Джим Холдън! — отвърна Ричард Гибън с тон, който прогони усмивката от лицето на Стокуел. Нещо повече, накара го да каже:

— Да, мистър Холдън!

Ричард Гибън сви юмруци, стана и се приближи на няколко крачки към новодошлия.

— Какво е важното нещо, което имаш да ми съобщиш?

— В Омаха пристигна едно ченге — каза Стокуел, като въртеше шапката в ръцете си и пристъпваше от крак на крак. Адамовата му ябълка подскачаше нагоре-надолу. — Много опасен, така ми се струва. Един от ония, които надушват и най-малките нередности в сделките.

— Как изглежда? — промърмори Ричард Гибън. По разбираеми причини не го интересуваха повече подробности.

Описанието, което даде Стокуел, нямаше обаче нищо общо с вида на Ласитър. Мъжете се спогледаха.

— И къде е този тип? — изхриптя Ричард Гибън.

Стокуел се усмихна на всички наоколо:

— При Сивата мишка.

Ричард Гибън потърка брадичката си, присви очи и стрелна Ной Харпър с поглед.

— Къде е тази кръчма? — обърна се той отново към Стокуел.
Търговецът на фураж се разсмя.

— Това не е кръчма. Сивата мишка е жена. Работи като първи секретар в Уестърн Банк. Сред търговците е известна с това име. Винаги носи сиви дрехи, а когато брои пари, прави така — той показва нагледно и мъжете се запревиваха от смях. После добави: — Освен това носи очила, без които нищо не вижда.

— А къде се намира къщата ѝ? — попита Ричард Гибън, надвиквайки смеха на мъжете.

— Точно до моя магазин. Имам голяма фирма: „Стокуел — продажба на фураж. Винаги прясна стока — доставки навреме.“ — той се усмихна, огледа още веднъж всички и си сложи шапката. — Добре звучи, нали?

— А къде ще намерим...

— Знам къде е! — намеси се Ной Харпър. — Близко е до хотела и гарата. На пет минути път.

— Точно така! — потвърди Стокуел.

— Вие твърдите, че сте виждали онзи мъж да влиза в съседната къща? — попита Ричард Гибън.

— Да! Вчера го видях да излиза оттам. През деня! Излезе от къщата на Сивата мишка и отиде в хотела, а малко преди залез-слънце се върна отново. Беше с фермерска конска кола. Спря я пред моя двор. Колата си стои още там, с конете.

Ричард Гибън изрече само една дума:

— Тръгвайте!

Той скочи на мига и хукна навън, а мъжете го последваха.

Стокуел сграбчи ръката на Ной Харпър.

— Но мистър Холдън няма ли да ми плати нещо!

Ной Харпър се усмихна.

— Той изобщо не е Холдън, тъпако! — отвърна Харпър, отскубна се и хукна да догони останалите.

Пет минути по-късно, за голямо облекчение на персонала и каубоите, Ричард Гибън и шайката му напуснаха ранчото „Годланд“.

Ной Харпър яздеше с тях, с ръка на гърдите — там, където във вътрешния джоб беше пликът с парите. Единствен той знаеше, че на колата, оставена от Ласитър, има натоварени само железни отпадъци, знаеше и това, че нямаше да намерят никакво злато в дома на Сивата

мишка. Но Ласитър — този подлец — трябваше да си получи заслуженото!

Когато стигнаха до гората, той изруга високо, отдели се от колоната, спря и скочи от коня. Останалите профучаха край него, а той започна да оправя ремъка на стремето. Изчака, докато старите му другари се скриха от погледа му. После се метна на коня и препусна на изток. Продължи така, докато стигна до Мисури. Не успя да открие брод, но намери сал. Нали имаше пари — за половин долар лодкарят го превози на отсрещния бряг.

5

Ласитър протегна ръце и се прозина. Гленда лежеше до него, въпреки че отдавна трябваше да бъде в банката. Тя се обърна към него и се усмихна щастливо, после сложи очилата си, които бяха на масичката.

— Помислих и реших да ти направя следното предложение, Ласитър — каза тя. — Ако пожелаеш, вземи ме със себе си. Не е нужно дори да ме питаш. Ще готвя три пъти на ден, ще пера, ще гладя ризите ти. Ако свършим парите, аз знам как се печелят. Това ще оставиш на мен. И ако не желаеш, не е нужно да се жениш за мен.

Ласитър затвори очи.

— Е? — каза тя и нежно докосна върха на носа му с пръст.

Какво можеше да отговори? Отново старата болест. Той не можеше да остане. При никоя жена. При нея също, колкото и да я обичаше. Такава беше проклетата му работа. Вече бе обяснил всичко на Гленда. Говорил бе половината нощ. И ето ти резултата!

Тя отхвърли завивката настрани, примъкна се върху него и го целуна.

— Не си във възторг от това предложение, нали? — попита го със сериозен тон.

Той отвори очи:

— Този живот не е за тебе.

— Аз си представям прекрасен живот! — тя се притисна към него и скри лице в гърдите му. — Винаги до тебе. Само до тебе!

Ласитър не беше от камък. Тя започна да се движи леко върху него. Той затвори очи и се отдаде на чувството:

— Това е изнудване!

— Точно така! — каза тя, целуна го и ухапа най-напред ухото му, после устните му. Съвсем не нежно, а твърде силно. В същото време движенията ѝ ставаха все по-бързи. О, как само умееше да ускорява темпото! Той обичаше нейната почти истерична бързина, в която изпадаше всеки път, малко преди да достигне върха.

Ласитър също си представяше един прекрасен живот с Гленда. За жалост, това просто не беше възможно. Добре, ще напусне Бригада Седем, ще анулира договорите с Вашингтон. Ласитър си пое дълбоко въздух. Ето, че отново попадна в безизходица. Гленда, това сладко дяволче с големите очила на върха на носа, или Бригада Седем!

Невъзможно беше да продължи да живее по същия начин и да я води със себе си. Тя щеше винаги да бъде слабото му място, което трябваше да пази като зеницата на окото си. Щом противниците му узнаеха, че има жена със себе си, с нея щеше да бъде свършено. Или може би и с двамата. Ако негодяи като Ричард Гибън пипнеха Гленда, тогава и той самият беше в ръцете им.

— Забрави предложението ми! — каза тя неочаквано.

Ласитър обърна глава към нея. Очевидно тя го беше наблюдавала през цялото време.

Целуна го нежно, като се усмихваше с любов.

— Беше глупаво от моя страна! Не мисли повече за това! Знам, че това е невъзможно. Аз също не мога да оставя работата си в банката. Никъде няма да намеря подобна възможност. Разбираш ли?

Погали го нежно, като че ли тя го бе отблъснала и сега търсеше извинение.

— Не мисли повече за това! — каза тя отново, сложи си очилата и скочи от леглото. — Но нали ще останеш още една нощ. Трябва освен това да ми обещаеш, че някой ден ще наминеш, за да видиш дали нямам дете от тебе. Това няма да те обвързва с нищо, разбираш ли? Искам само да кажа, че би трябвало да го видиш.

— Дете! — Ласитър се разсмя. — Разрушаваш веднага всичко, което строя!

Само миг по-късно той осъзна, че бе изрекъл пълна нелепост. Искаше да каже още нещо, но усети, че тя плаче.

Проклятие! Той прехапа долната си устна и стана от леглото. Гленда се извърна веднага, за да скрие сълзите си. Той се приближи откъм гърба ѝ, прегърна я, погали косите ѝ и я целуна по тила.

— Ще остана още една нощ. Но пак ще дойда. Повярвай ми, скъпа.

Гленда изхълца, отскубна се и избяга от стаята. Той искаше да я настигне, но остана така, с протегнатата към нея ръка, докато вратата сама се затвори.

Ласитър потърси дрехите си и се облече. Тъкмо слагаше шапката си, когато в стаята се втурна Гленда, също облечена. Красивото ѝ лице бе обезобразено от ужас и паника.

— Ласитър! Някакви хора! — Тя се завъртя на място и изчезна отново.

Ласитър грабна пушката и хукна след нея. Изпревари я в мига, в който вратата на къщата се отвори с удар и от улицата нахълтаха хората на Ричард Гибън. За частица от секундата Ласитър зърна във вратата самия Гибън и стария мексиканец.

Ласитър сграбчи Гленда и я избута зад гърба си, в същия миг вдигна пушката и стреля с двете цеви едновременно. Зарядите от тежки сачми запратиха телата на нападателите обратно навън. Стаята се изпълни с дим. Тежката дървена врата бе изкъртена и излетя навън заедно с рамката.

Ласитър пропълзя назад и погледна нагоре. Таванът в преддверието липсваше. Виждаха се направо гредите на покрива.

Гленда бе застанала пред вратата на спалнята, с разширени от уплаха и ужас очи. Преди облаците дим да я скрият, Ласитър се озова при нея, сграбчи я с лявата ръка и я повдигна до гредоредата на тавана.

— Скрый се веднага горе! В най-отдалечения ъгъл! Стой тихо, докато всичко отmine. И, за бога, не се показвай! — прошепна той.

Гленда изпълзя на четири крака на тавана и изчезна в гъстия дим. От улицата долетяха крясъци.

Ласитър премина пипнешком през дима в спалнята. Завесите скриваха изгледа към улицата и той не можеше да види мъжете, но ги чуваше. Те се уговаряха, като крещяха на висок глас.

Вещите му бяха в ъгъла. Уинчестърът сега нямаше да му бъде полезен, но там се намираха всичките му муниции. Ласитър се претърколи през рамо, застана на колене и зареди паркъра.

Неочаквано се разнесе оглушителна стрелба. Ричард Гибън бе заповядал на хората си да обкръжат къщата и сега те стреляха във всички врати и прозорци. Всички оръжия, които бяха в ръцете им, бълваха олово.

Ласитър се приведе. Около ушите му свистяха рикошети, хвърчаха дървени отломки и парчета стъкло. Вятърът разлюля завесите и той зърна нападателите. Завъртя мълниеносно паркъра и стреля през разбития прозорец. Последва оглушителен тътен. Разлетяха се късове

плат. Преди да разкъсат хората на Гибън, част от сачмите отнесоха завесите и раздробиха корнизите.

Прозорците на спалнята гледаха към градината. Стрелбата от тази посока спря. Откъм улицата и другите две страни на къщата продължаваше обаче да се сипе безпощаден огън. Ласитър имаше усещането, че целият град е затаил дъх в тревожно очакване. Жителите на Омаха сигурно смятаха тези бандити за луди. Те бяха, разбира се, напълно с ума си, но сега залагаха на всичко, за да приберат тези пари. От Ласитър! Смахнатата история — той изобщо нямаше тези пари!

Ласитър презареди пушката и я изпразни през прозореца. Мисълта за Гленда премина бегло през съзнанието му.

Ласитър се промъкна покрай стената, докато съзря неколцина от хората на Гибън. Тъкмо се канеше да ги прогони с два изстрела на пушката, когато се разнесоха крясъци и стрелбата престана. Чуха се още два-три откъслечни изстрела и настъпи неестествена тишина. Ласитър се огледа. Наоколо се виеха плътни завеси от дим. Четиримата бандити се виждаха смътно като в мъгла.

— Ласитър! — проехтя глас.

Той се усмихна злорадо. Ричард Гибън!

— Ласитър, малката е в ръцете ни! Предай се или ще ѝ откъснем врата!

Ласитър вдигна пушката, опря приклада на рамото си в позиция за стрелба и направи крачка напред. Мъжете трепнаха, но останаха неподвижни, явно респектирани от тежката пушка.

— Кажете му, че съм тук!

Мъжете обърнаха поглед към улицата. Там бяха застанали Ричард Гибън, мексиканецът, Артър Спенсър и един висок строен мъж, облечен като наемен стрелец. Четиримата тръгнаха бавно към къщата. Другите четирима от хората на Гибън започнаха да отстъпват, най-напред колебливо, после с големи крачки, за да избягат извън обсега на стрелбата, и застанаха на разстояние около стотина ярда.

Ласитър гледеше мъжете, които приближаваха. В средата вървяха Артър Спенсър и Соло Кампело, плътно един до друг. Между мексиканеца и Ричард Гибън имаше междина колкото за още един човек. Четвъртият беше на още по-голямо разстояние.

Ласитър бе застанал леко разкрячен, пушката беше насочена към земята, защото и четиримата носеха револвери в кобурите.

Новодошлите застанаха на десетина крачки разстояние.

— Преследването продължи дълго! — каза Ричард Гибън. — Но ето че те пипнахме!

— Кой, по дяволите, кого е пипнал? — отвърна Ласитър.

— Къде е златото? — изръмжа мексиканецът. — Хайде, казвай, или жената ще умре.

Ласитър запази хладнокръвие. Беше убеден, че бандитите блъфират и че Гленда се е притаила незабелязана между гредите на тавана.

— Няма да мога да я откупя със злато, то вече не е у мен — Ласитър се изсмя гръмогласно. — Поискайте нещо друго!

— Тогава ще ни дадеш живота си, Ласитър! — изкрещя Ричард Гибън диво и измъкна револвера си. Спътниците му също грабнаха оръжията.

Бяха добре сработен екип. И четиримата бяха бързи. Все пак, истинските специалисти бяха двамата възрастни мъже — Ричард Гибън и мексиканецът Соло Кампело. Техните револвери блеснаха и изстреляха едновременно. Едва тогава проехтяха изстрелите от револверите на Артър Спенсър и четвъртия мъж. Той се казваше Джет Бойд и беше предводител на специалния отряд, организиран от Гибън за прибирането на откраднатото злато.

И четиримата не бяха обаче достатъчно бързи срещу Ласитър, който също бе извадил мигновено револвера си. Неговият 45-калибров също избълва пламък и дим. Улучи Ричард Гибън и мексиканеца, а куршумите от техните оръжия просвистяха над главата му.

Артър Спенсър и Джет Бойд също не улучиха. Когато револверите им изгърмяха, Ласитър вече не беше на старото място, където го бяха видели само преди миг. Куршумите попаднаха там, където бе стоял, а той самият бе отскочил встрани със скок на пантера.

Ричард Гибън и Соло Кампело се свлякоха един върху друг и останаха на земята. Никой не помръдна повече. И двамата бяха мъртви.

Артър Спенсър умря моментално от куршума, който попадна в сърцето му. Частица от секундата по-късно Джет Бойд падна в тревата, претърколи се към къщата, стана на крака и побягна, като накуцваше.

Ласитър не му обърна повече внимание. Останалите четирима, които се бяха отдалечили на безопасно разстояние, сега тичаха към

него и стреляха. Видяха, че Ласитър също лежи, и сигурно за миг не допускаха, че не е бил улучен. Те стреляха и се приближаваха тичешком с крясъци и с явното намерение да го довършат.

Ласитър се претърколи през лявата си страна, вдигна паркъра и дръпна двата спусъка.

Къщите наоколо потрепераха от оглушителния тътен. Дърветата и храстите зашумяха. Тревата се разлюля от мощната ударна вълна на изстрелите. Ласитър вдигна глава, презареди пушката и тогава през разнасящия се дим видя телата на четиримата нападатели, проснати върху оградата.

— Хвърли оръжието! — прогърмя ненадейно глас зад гърба му.

Ласитър хвърли пушката и понечи да се извърти с револвера в дясната ръка.

— Аз съм шерифът на Омаха! Предай се! — изхриптя гласът.

Ласитър пусна револвера и стана.

Шерифът на Омаха беше набит възрастен мъж. Зад гърба му бяха застанали дузина въоръжени мъже от града.

— Кой сте вие? — попита шерифът. — Какво става тук?

— Казвам се Ласитър. Това е Гибън и неговата шайка — той посочи към оградата зад гърба си.

Шерифът го изгледа объркан и с недоверие, после приближи бавно, като държеше насочен колта си.

— А къде е златото?

— В банката.

Шерифът примигна и продължи:

— Кой го занесе там?

— Аз.

— Вие?

Ласитър се изсмя високо:

— А вие как мислите, за какво съм тук в Омаха? — после се обърна и вдигна оръжията си. Беше време да се погрижи за Гленда. — Не ви ли информираха от банката?

— Да. Но мислех, че...

— Непременно ще се видим пак! — каза Ласитър и се отдалечи. После заобиколи къщата и влезе вътре. Улицата беше блокирана в двете посоки от въоръжени мъже.

Ласитър спря в преддверието и погледна нагоре. Гленда беше горе и чакаше. В следващия миг тя се пусна и Ласитър успя да я хване, докато падаше.

— О, господи! — промълви тя през сълзи. — Ранен ли си? Как си? Не можеш да си представя, ако...

— Нищо ми няма! Всичко свърши! — каза Ласитър и я притисна към себе си, после я целуна. — Всичко свърши! Преживяхме го!

Не само тази нощ, още цели две седмици остана Ласитър при Гленда, преди да продължи по пътя си, за да получи следващата задача от Бригада Седем.

Ласитър никога не узна, че Линда беше мъртва.

Гробът на Джак Холдън бе открит от хората на шерифа в ранчото „Годланд“. Бяха го убили бившите му другари. Ричард Гибън не беше го пощадил.

Издание:

Джек Слейд. Кървава плячка
ИК „Калпазанов“, Габрово, 1996

Редактор: Мая Арсенова

ISBN: 954-17-0109-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.